

AVE MARIA

ŠTEV. (NO.) I.

JANUARY 8th, 1921.

LETO (VOL.) XIII.

AVE MARIA.

Izhaja vsako drugo soboto
Published every second Saturday by
FRANCISCAN FATHERS
in the interest of the Order of
St. Francis.

185a W. 22nd PL. CHICAGO, ILL.
Naročnina \$2.00 na leto. — Subscription
Price \$2.00 a Year.

Published and distributed under permit
(No. 650) authorized by the Act of Oct.
6, 1917, on file at the Post Office of
Chicago, Ill. By order of the President,
A. S. Burleson, Postmaster General.

Entered as second-class matter Oct. 20,
1919, at the post office at Chicago, Ill.,
under the Act of March 3, 1879. Acceptance
for mailing at special rate of Oct.
3, 1917, authorized October 25, 1919.

V ZALOGI "AVE MARIA" IMA- MO SLEDEČE KNJIGE:

VELIKA ZALOGA KNJIG.

Iz Evrope smo dobili te dni nad 500
zavojev najrazličnejših slovenskih knjig.
Tako imamo sedaj največjo slovensko
knjigarno v Ameriki. Kar se pri nas
ne dobi, to se v Ameriki sploh ne dobi.
kar se tiče slovenskih knjig.

V zimskih večerih ni prijetnejše za-
bave, kakor je lepa in koristna knjiga.
Mi smo vse premalo do sedaj pazili na
to, da bi se bili izobraževali. Zato pa
marsikdo v Ameriki, z ni tako napre-
doval, kakor bi lahko, ako bi bil kaj
več znal. Danes velja pravilo: Koliko
znaš, samo toliko veljaš.

Zato rojaki sezite po bogati zbirki slo-
venskih knjig in izobrazujte se!

Za danes priporočamo:

DVA KRASNA BISERA V NASEM LEPOSLOVJU.

Naš samostanski slavček Mati Eliza-
beta Kremžar, uršulinka iz Ljubljane
nam je poslala te dni večjo zalogo svojih
Poezij in sicer prvi zvezek, ki nosi na-
slov, "Iz moje celice" in drugi "Cvetje
na potu življenja".

"Iz moje celice" je zbirka najlepših
biserov slovenske poezije. Tu je zbrala
častita pesnica 82 svojih, lahko rečemo,
najlepših pesmic.

Teh Poezij smo se zveselili, ker se
resnemu in treznemu človeku že gabi
vedno čitati v Poezijah same zaljubljene
izlive bolnega mladega in dostikrat po-
kvarjenega srca, kjer je v resnici tako
malo poezije in tako malo resnobe in
še manj estetike. Zato se človek v res-
nici oddahne, ko začne čitati te prelepe
pesmice.

Ta zbirka je razdeljena v dva dela,
v prvem delu "V svitu večne luči" je
zbrala krasne pesmice o presv. Za-
kramentu. Tu je pesnica izlila vso svo-

jo redovniško dušo prave neveste Kri-
stusove, ki ve, za kaj je stopila v red
in ki pozna Onega, katerega ljubi duša.
Ko človek čita te izlive polne duše, mu
nehote zagori srce ljubezni do Onega,
ki gori za nas v naših tabernakljih. Za-
to je ni lepše stvarine za kako premišlje-
vanje pred presvetim zakramentom, ka-
kor vsaka teh pesmic. Vzemite to knji-
go in pojdite "V svit večne luči", preči-
tajte počasi in premišljeno katerokoli teh
pesmic, premislite vsako besedo, vsako vr-
stico in vidite boš kako globoke so te
pesmice, kako polne žive vere in kako
prepojene z gorečo ljubeznijo, s tako,
kakoršna hoče od nas naš gospod Je-
zus. Prečitajte na primer ono: "Prah si
dvignil . . .", ali "Blažena jutra", "Sre-
čanje" itd.

"Rosa mystica — Roža skrivnostna"
je drugi del teh poezij. Tu so Marijine
pesmice. Noben otrok bi ne mogel z
tako pristrčno, tako ljubko, tako ljubez-
njivo govoriti s svojo materjo, kakor
govori Mati Elizabeta z Marijo, svojo
nebeško materjo.

"Med limbarji" je tretji odelek, ki ob-
sega razne pesmice in izlive do Boga.
Vzeti so največ iz samostanskega živ-
ljenja.

"Kjer mirte cveto" je oddelek raznih
pesmic, ki so enako polne najlepše in
najmilejše poezije.

Da, ko smo prečitali to celo knjižico,
smo vskliknili: To je, kar se imenuje
poezija! in kar je poezija.

Ne moremo dovolj priporočati našim
rojakom, da sežejo po tej krasni knji-
žici. Postala bode gotovo njih najlub-
ra knjiga, katero bodo z največjim ve-
seljem rabili vedno, kajti te pesmice so
vzete tako naravnost iz dna slovenske
nepokvarjene duše, da se vsako nepo-
kvarjeno srce naslaja ob njih, kakor ob
najprijetnejši in najslajši godbi.

Zato, rojak, naroči si te Poezije in
prepričaj se boš sam!

"Cvetje na potu življenja" se imenuje
drugi zvezek poezij Matere Elizabete
Kremžar. — Vsebinsko teh poezij nazna-
nja sama pesnica na prvi strani tako-le:
"Sopek slavnostnih deklamacij, srčnih
in blagih častitev ob slavnostnih godo-
vih in drugih spominskih dneh". Pri-
dejani sta tudi dve igri oziroma dramat-
ska prizora: "Jezušček med cvetjem" in
"Osmero blagrov". Nekaj krasnega po-
sebno za naše šolske prireditve. Pri-

dejana je tudi glasba za posamezne pes-
mice.

Tudi to zbirko priporočamo vsem ro-
jakom. Prepričani smo, da se je bodo
zveselili tako, kakor smo se je mi.

FRANCIS D. NEMECEK

FOTOGRAF

Se priporoča Slovencem

1439 W. 18th St. Chicago, Ill

Telephone: Canal 2534

PROŠNJE IN IZJAVE

Rojakom, kateri želijo dobiti
svoje sorodnike iz stare domo-
vine v Ameriko

izdeluje

MIHAEL ŽELEZNIKAR

slovenski javni notar
v uradu "EDINOST"

Pišite za pojasnila na:
"EDINOST"

1849 West 22nd. Street,
CHICAGO, ILL.

FRANK SUHADOLNIK

veliko stori za "Ave Maria" in
"Edinost". On je zastopnik za
ta dva lista. Rojaki, ali ne mis-
lite, da tak mož zasluži, da ku-
pujete pri njem. — On ima

Veliko zalogo obuval

Zanesljiva in točna postrežba
6107 St. Clair Ave.

CLEVELAND, OHIO.

Slovenski zobozdravnik

DR. M. JOSIP PLEŠE

Ordinira od 10. ure zjutraj do 8 ure zvečer. Ordinira tudi izven določenih ur po
dogovoru.

Specialist in Bridge Work and Gold inlays

2399 SILVER STREET, BROOKLYN, N. Y.

ŠTEV. (NO.) 1.

JANUARY 8th, 1921.

LETO (VOL.) XIII.

Naročnina za celo leto s koledarjem za Ameriko \$3.00.

Naročnina za pol leta

za Ameriko \$1.50

Za Evropo \$3.50.

List v obrambo sv. vere med ameriškimi Slovenci.

ZA NOVO LETO.

H. B.

Nekaj genljivo — spodbudnega je poslušati izkušnega starčka, ko pred odhodom v večnost daje zadnje nauke in opomine svojim sinovom in hčeram, vnukom in vnukinjam, nauke, kako morajo živeti, da bodo enkrat lahko umirali. Ti nauki so navadno res zlati nauki, ker so nauki moža, ki ga že ožarja zarja večne luči, ob koje svitu človek vse drugače presoja življenje, kot v luči tega sveta.

Tudi mi smo bili nedavno priča takega genljivo — spodbudnega prizora. Sredi Silvestrove noči smo stali ob smrtni postelji častitljivega starčka, s katerim smo preživeli toliko veselih in žalostnih ur — starega leta. Tudi on nas je pred pragom večnosti še enkrat zbral okrog svoje smrtnne postelje, da nam iz svoje bogate skušnje, ožarjene z zarjo večne luči, da zadnje opomine na pot v novo leto. Ker jih je v hrušču in trušču Silvestrove noči gotovo marsikdo preslišal, a bi bilo res škoda, če bi mu ostali neznani, naj jih tukaj napišem.

Čas je kratek, prijatelj, iz svoje skušnje ti povem, zato glej, da boš vsak trenutek dobro porabil. To je prvi opomin umirajočega starega leta.

Zares, kaj je tega, kar smo stali na pragu novega, zdaj v večnosti počivajočega leta in si drug drugemu voščili: Srečno novo leto? Ali se nam ne zdi, kakor

da bi bilo to šele pred par dnevi? In vendar jih je preteklo že 365, dni polnih skrbi, težav in vsakovrstnega trpljenja, seve tudi ne brez solčnih žarkov sreče. Kako dolgi so vendar dnevi, da ure trpljenja, če jih človek gleda naprej! Kako nestrpno šteje bolnik samo ure ene prečute noči! A ko jih je človek dožil, se mu zde, kakor sanje pretekle noči. Kaj naj rečem šele o solčnih urah sreče, ki jih je, odkar nismo več otroci raja, ampak solzne doline, tako malo. Take ure so kratke še ko jih človek doživlja, tembolj, ko jih je dožil. Kakor sanje berača so, ki je sanjal, da je postal kralj, z zlatom obdan, a ko se prebudi vidi, da je še vedno vbog, raztrgan berač, kar ga po takih sanjah še bolj peče.

Da hitro kakor tkalec nit odreže, je preteklo minulo leto. A ni izginilo brez vsacega sledu. Vsak trenutek njegovih 365, dni je pomnožil kapital tvojih dobrih del, če ne, je pomnožil tvoj dolg. Tolažbe polna resnica za one, ki jim je računaska knjiga ob koncu starega leta izkazala lep dobiček; prebritka resnica za one, ki jim je zabeležila izgubiček.

Kako je izpadel tvoj letni račun, prijatelj, povej! Dobro! Potem zahvali Boga, da si z zlatim časom napravil dobro, večno trajno kupčijo. Glej, da napraviš v novem letu še boljšo. Slabo! Potem je sicer za en-

krat prepóžno, ker minuta izgubljena, ne vrne se nobena. Rájno staro leto te bo hodilo strašit, kadarkoli se boš v prečutih nočnih urah spomnil njegovih zgubljenih dni, najbolj pa na zadnjo uro. A če te bo že duh starega leta preganjal, skrbi, da te ne bo še novega. Saj novega leta ne ubijaj, da te ob njegovem zatonu, če ga boš dočakal, ne bo preganjala morilčeva vest.

Vse mine, prijatelj, le kar se za Boga stori ostane. Zato nikar ne navezuj srca na posvetne stvari. To je drugi opomin v večnost odišlega leta.

Tudi ta zlati opomin nam je dalo staro leto iz svoje lastne skušnje. Kakor zadnja leta sploh, je tudi preteklo zelo bogato na raznih pričah minljivosti vsega posvetnega. Tam daleč v naši mladi domovini onstran morja, je gledalo zlato nade naših bratov, da bodo skoraj objeli zaslužnjene brate svojega Korotana in saj del onih, ki iz naročja roparja zdihujejo in stezajo roke po mehke materinem naročju. Gledalo je jasne obraze polne sladkega pričakovanja. A gledalo je tudi mrko žalost in maščevavne poteze na njih obrazih, po nepričakovanem razočaranju. Ni jim bilo dovoljeno objeti lastnih bratov na lastni zemlji. Vse mine! Gledalo je veselje naših tukajšnjih rojakov, ki si v tej novi domovini še niso ustanovili svojega stalnega, lastnega doma in si ga ne mislijo, ko je na našo novo domovino onstran oceana posijalo solnce zlate svobode. Toda gledalo je tudi žalost, ko se je skazalo, da se je solnce svobode le izza oblaka pokazalo, a se skoraj kmalu zopet skrilo za družega. Vse mine! Kaj je staro leto vse gledalo po naših družinah! Veselje in žalost, jok in smeh, srečo in nesrečo, bogastvo in revščino, zdravje in bolezen, življenje in smrt, nade in prevare. Še bolj pisano sliko vsega tega je zrló v srcih posameznih.

Kaj sledi iz vsega tega? Da je skrajno nespametno, svoja po neminljivem koprneča srca preveč navezovati na take minljive stvari. Veselimo se jih, rabimo jih, božji darovi so, a pri tem nikoli ne pozabimo, da niso naš cilj, ampak le sredstva do cilja — Boga. Kdor nima pri vsem svojem dejanju in nehanju za se, za druge, za narod, državo, tega cilja pred očmi, zida v oblake, je otrok, ki dela s slamo in "žajfnico" krasnobarvne balončke, ki se mu bodo, če ne prej, ob luči mrtvaške sveče v nič spremenili. Kdor noče biti enkrat tako britko razočaran, naj gleda, da bo vsemu svojemu dejanju in nehanju vtisnil pečat večnosti s tem, da se bo pogosto vprašal s sv. Alojzijem: Kaj mi to koristi za večnost? ter temu primerno ravnal. Poglej naslovno podobo! Ali vidiš, kako ti Jezus sam kaže pečat, s katerim moraš pečatiti vsa svoja dela in opravila, če hočeš, da bodo imela kako prekogrobno vrednost in bodo zapisana v knjigo življenja? Sladko ime Jezusovo je ta pečat. Sv.

Bernardin Sijenski je dejal, da mu ne ugaša nobena hrana, nobeno branje ničesar, če nima tega pečata. O ko bi ti, ko bi mi vsi, vse svoje zasebno in socialno delo pečatili s tem pečatom, koliko več božjega blagoslova bi je spremljalo, koliko manj njegovih dovoljnih uspehov bi ne šlo lepega dne v franže, kar se tolkokrat zgodi.

Zadnje leto, prijatelj, je morda to, ki ti je še določeno na tem svetu, živi tedaj tako, kakor bi za gotovo vedel, da je zadnje. To je tretji opomin, ki ti ga je dalo staro leto v svojih poslednjih trenutkih.

Smeš mu verjeti, da ti z njim dobro hoče. Prežalostne skušnje je imelo. Gledalo je mlajše kot si ti, polne življenja in zdravja. Le o tostranskem veselju in sreči so sanjali ter se pekali za njo. Smrt in priprava na njo, posmrtno življenje in skrb zanj, to so jim bile le nadležne muhe, ki so se jih pridno otepali. Danes jih ni več. Že trava klije na njih grobovih. Smrt jim je, morda z enim samim zamahom, prekrizala njih žalibog le postranske račune. Tu je pobrala moža, očeta, tam ženo, mater, ko bi ju nepreskrbljeni otroci najbolj potrebovali. Drugod je zahtevala otroka, morda edinca, na katerem je viselo celo srce očeta in matere, z vsemi njunimi upi. Še zadnji dan je videlo mamice, kako so hitele od prodajalne do prodajalne, da nakupijo novoletnih daril za svoje malčke. A novoletno jutro je slišalo mesto veselja enega ali družega teh otrok, pretresljiv jok po mami, ki jo je Bog ponoči naglo k sebi vzel. Stotine teh, ki jim je staro leto skopalo grob, ni mislilo na to. Kakor tat je prišla v hišo, ko se je niso prav nič nadejali. Vse to je gledalo staro leto, vse to bo gledalo tudi novo leto.

Prijatelj! Nisi li tudi ti na zapisniku smrtnih žrtev za pravkar začeto novo leto? Reci, če moreš, da je izključeno. In če si, kedaj prideš na vrsto? Morda zadnji dan, morda v sredi, mogoče ta mesec, ni izključeno, da jutri ali celo danes. Prav nič gotovega ne veš, ker nič ni tako gotovega kot smrt, nič tako negotovega kot smrtna ura. Toda ali ti ni zadosti, da veš, to je morda moje zadnje leto? Ali ni to zadosten vzrok, da živiš v tem letu, kakor da bi bilo res zadnje? Saj s tem ne boš ničesar zgubil, le pridobil. Ako bo to leto zate res zadnje, te bo smrt našla pripravljenega, če te tudi mahoma pobere. Ako pa ne, boš imel konec leta v knjigo življenja zabeležen lep prebitek. Toraj na vsak način pridobiš.

Niso li res ti trije nauki in opomini starega leta zlati nauki in opomini za življenje? Drži se jih in zagotovljen bodi, da bo novo leto zate res srečno leto. V tem smislu želimo vsem našim naročnikom, podpornikom, zastopnikom in prijateljem — srečno novo leto!

LILIJA IZ RAJA.

K.

I.—V Nazaretu.

Daleč tam v galilejskih gorah, v mali vasi Nazaret, živela sta pred nekako dva tisoč leti dva revna zakonska, Joahim in Ana. Ob času naše povesti, sta bila oba že precej priletna.

Dasi sta bila oba pobožna in zelo bogaboječa, vendar sta imela veliko križev in nadlog. Pred vsem sta bila zelo revna. Imela sta prav malo posestva, pa še to jima je slabo rodilo. Vinograd jima je donášal komaj toliko, kolikor sta zanj potrošila časa in dela.

Vendar, kdor Boga ljubi, se prav nič ne boji križev in nadlog tega sveta. Ana in Joahim zato nista nikdar tožila nad svojo revščino.

Imela sta pa še nek drug, veliko večji križ, da, največji, ki je mogel zadeti kako družino njunega rodu: — bila sta brez otrok.

Oba sta zelo težko občutila ta težak križ. Najtežje ga je pa občutila žena Ana. Ravno je bil tukaj čas, ko je ves Izrael trepetal v pričakovanju Mesije, katerega je bil Bog obljubil izvoljenemu narodu. Po židovskem zakonu bi bil Joahim popolnoma lahko spodil od sebe ženo Ano in si vzel drugo. — Vendar ljubil je preveč svojo dobro in zvesto Ano. V njeni mladosti jo je ljubil radi njene izvanredne telesne lepote. V dolgih letih njunega zakonskega življenja je pa spo-

znal, da je ta njena zunanja telesna lepota samo odsev njene duševne lepote in krasote. Tako ni nikdar čul iz njenih ust kakega godrnjanja, ne radi revščine in tudi ne radi nesreče, ker nista imela otrok.

"Kako naj zapustim tako blago in tako plemenito ženo?" si je mislil pogosto Joahim. "Če sem sprejel od Gospoda dobro, zakaj bi ne sprejel tudi kaj hudega? Kar Bog naredi, gotovo vse prav stori! Njegova sveta volja naj se zgodi".

Tako sta ta dva zakonska posvetila vse dni življenja največ obdelovanju zemlje, molitvi in dobrim delom. To jima je pa lajšalo gorje in jima sladilo dneve življenja. Oba sta se zavedala, da je volja božja tako in z veseljem sta se ji uklonila.

Vendar Vsemogočni Bog gotovo ni mogel gledati na to tako popolno udanost in sicer v tej najtežji stvari, ne da bi našel svojega dopadajenja nad njo. Morda ju je samo poskušal, če bosta ostala stanovitna tudi v poskušnji, kakor je nekda poskušal pravičnega Joba. Ali ju je pa hotel s trpljenjem dolgih let samo pripraviti na neizrečeno veselje, katero ju je še čakalo v njunem življenju.

In res! Ana, boječa kakor je bila že po svoji naravi, ni mogla v začetku verjeti, da bi bilo pri njeni starosti kaj takega sploh mogoče. Da, še več. Ko je bilo že uresničeno, se je hotela celo sebe prepri-

čati, da se moti, da je to sploh nemogoče, vsaj je bila vendar prestara.

Nekega dne sta sedela Joahim in Ana na vrtu v prijateljskem pogovoru. Misli Ane so bile še polne dvoma in negotovosti in čudnih čutil, ki si jih ni mogla razložiti. Košata senca stoletne smokve ju je varovala pred solnčnimi žarki, ki so prijetno izlivali svojo toploto na zemljo. Hitela sta zbirati žitno zrnje, da ga bo nekoliko šlo v mlin za vsakdanji živež, nekoliko pa za seme bližajočo se spomlad. Nad eno uro sta že bila zatopljeni v to delo. Vse okrog njiju je bilo mirno in tiho. Nobenega glasu ni bilo čuti, kakor bi bila cela vas izmrla. Čula sta samo svoje glasove.

Naenkrat pa Ana vstane. Joahim se začudi, kaj naj to pomeni? Pogleda jo natančneje in prvič opazi čudne poteze na njenem lepem obrazu. Videlo se ji je, da je razburjena in sicer prijetno razburjena. Ana razprostire svoji roki proti nebu in tako spusti tuniko (vrhno ogrinjalo), v katero je bila zavita, pogleda proti nebu in takoj na to poklekne. Joahim se je še bolj začudil. Ustavil je delo in jo gledal. Kaj naj to pomeni? In to veselje, ta nebeška radost, ki odseva z njene obraza, kaj naj pomeni? Zdelo se mu je kakor nadčloveško bitje v onem trenutku.

"Moj Bog! Je li to res? Je li

to mogoče, da je res? . . . O, moj Bog! Oj, tisočera Ti hvala — Moj Bog! moja duša te poveljuje! Uslišal si toraj ponižne prošnje svoje deklet!" govorila je Ana.

Na to vstane, se ozre proti Joahimu in mu pravi: "Ljubi mož! Veseli se z menoj!" in potok solz veselja in hvaležnosti se ji vlije po licu. "Veseli se, kajti Bogu je dopadlo, da je slednjič blagoslovil tudi našo hišo s svojim blagoslovom!"

In tedaj je tudi Joahim izvedel o nepričakovanem blagoslovu, s katerim ju je Bog slednjič v starih letih blagoslovil.

Prevesel se je pridružil molitvam svoje pobožne žene. Oba sta pokleknila in goreče molila. O, morda še ni šla do tedaj z grešne zemlje proti nebu gorečnejša in pobožnejša zahvalna molitev proti nebu, kakor je šla iz teh dveh presrečnih src pri tej priliki.

Kmalu so se pokazala druga znamenja o resničnosti tega veselega sporočila. Kamorkoli je prišla Ana, povsodi se je zdelo, kakor bi posijala nova nada, novo veselje v vsa srca. Nosila je pri sebi skrivaj vir vsega blagoslova in vse sreče.

Njena stara navada je bila, da je pridno obiskovala bolnike. Ko je sedaj stopala v bolniške sobe, zdelo se je, kakor bi bolniki pozabljali na svoje gorje ali pa kakor bi jim bile njih bolečine polajšane, nekako čudno nebeško tolažbo in pokrepčilo so občutili v njeni navzočnosti.

Obiskovala je tudi razne druge nesrečne ljudi. Nov mir, nova udanost v voljo božjo, nova tolažba ji je sledila v vsa ta srca, tako da se jim je zdelo, kakor bi bile njih težave lažje in manjše.

Žena Joahimova je bila vedno skromna, plemenita in priposta žena, ki je o sebi le ponižno mislila. Vendar pa sedaj tudi nji ni ušlo, da bi ne bila opazila tega blagodejnega skrivnostnega vpliva, katerega ima njena navzočnost, kamorkoli pride. Zato se pa vsemu temu ni nihče bolj čudil, kakor ona.

Sklepala je, da deljuje z njo neka čudna, nerazumljiva skrivnostna moč.

Tudi Joahim je opazil to veliko spremembo na svoji ženi.

"Najbrž to izhaja iz njene nove sreče in blaženosti", si je mislil. Toda popolnoma si pa tega razložiti ni mogel, kako naj ima njena osebna radost tolik vpliv na druge, na žalostna srca drugih? Tudi on je začel resno o tem premišljevati. Na vsaki način se mu je zdelo, da mora to izhajati iz nekega nerazumljivega močnega in svetega vpliva.

"Kaj se godi s teboj, Ana?" nagovoril jo je nekoč, ko sta bila sama. "Čim bolj te opazujem, tem manj te razumem. Ali moreš razložiti te čudne pojave?"

In povedal ji je vse, kaj je opazil na nji zadnje čase.

Nekoliko časa sta oba molčala. — Ana je pobesila oči, kakor bi bila zatopljen v globoke misli. Slednjič dvigne glavo in pogleda ljubeznjivo svojega moža in mu pravi:

"Dragi moj mož! Ali se ne spominjaš besed naših svetih knjig, kako pravijo? "Veseli se ti, ki si nerodovitna, ki ne rodiš? Prepevaj slavošpeve in zaženi veseli glas, ki nisi . . ." — beseda ji je zastala.

"Kaj misliš s tem, Ana?", vpraša jo začuden Joahim.

"Veliki čas je tukaj!" odgovori Ana s slovesnim glasom. In kakor si mi že večkrat rekel, je svet v pričakovanju velikega Mesije. Tedni, ki jih je napovedal prerok Danijel, se že bližajo koncu. Narod božji, ki zaupaš v njegove obljube, vzdigni svoje oči proti nebu . . . poslušaj . . . upaj . . ." Njen glas se je tresel "Ali nam ne pravi naša ve-

ra: zvezda bo vzšla iz Jakopa in korenina bo pognala iz Izraela? Iz Jakopa bo prišel On, ki bo zagospodoval?"

Joahim je še bolj začuden poslušal in gledal svojo tako spremenjeno ženo.

"Ti si iz rodu Jakopovega? Tvoj stari oče je bil vendar Natan, potomec Jakopov?"

Zopet se je ustavila za trenotek in srce ji je začelo biti hitreje. Vendar je končala z besedami: "Kaj pa, ko bi bilo to?"

Na Joahimovem obrazu se je opazilo globoko presenečenje.

"Ana, ti napačno razumeš besede prerokovanja. Ko bi jih ne bi vedela, da se ne morejo tikati naju". Vzel je zavitek svetega spisa preroka in hitro poiskal dotično mesto.

"Poslušaj kako govori prerok: — Mnogo otrok ima zapuščena, več kakor poročena žena, pravi Gospod".

Zavil je zopet zavitek in ga odložil na mizo. "Nikar ne dovoliva, Ana, da bi napuh prevzel najini srca. Kaj sva storila, da bi si bila zaslužila toliko čast od Najvišjega?"

Ana je molčala in res jo je njena ponižna duša karala, češ, prav ima Joahim.

Vkljub temu se je pa ta čudoviti vpliv Ane nadaljeval.

Bolj kakor kedaj preje sta pa prebirala prerokovanja svetih bukev. — Toda bolj ko sta jih premišljevala, manj sta jih razumela. Veliko skrivnostnega sta našla v njih. V tem je pa prišel čas žetve. Zopet novo čudo. Letošnje leto sta pridelala toliko, kakor še nikdar preje. Vse žitnice sta imela prenapolnjene.

Vendar nista nikdar več govorila o tem, pač pa sta oba toliko več premišljevala. Posebno Ana je bila vedno bolj in bolj zatopljen v premišljevanje tega, kar se z njo godi. Pri tem je pa vedno živeje in živeje tlelo globoko v njeni duši upanje, katerega ni hotela več izraziti z besedami. Upala je dobiti sina in sicer onega velikega sina, — ki bi bil čast in slava vsake izrael-

ske družine — po katerem je tako hrepenela vsaka žena v celém Izraelu. Da, sina! In zakaj bi ne bilo njeno dete sin, čigar prihod napovedujejo tako skrivnostna znamenja, tako čudoviti, nerazumljivi pojavi, tako blagodejen vpliv na vse bedne, žalostne, nesrečne . . . ?

* * *

V začetku sedmega meseca hebrejskega svetega leta — meseca Tizri, kateremu mi pravimo september,—zagledalo je svet to tako težko pričakovano detece v hišici Joahima in Ane v Nazaretu. Slaboten jok novorojenega deteta je udaril na uho matere Ane in napolnil njeno dušo z nepopisno srečo.

“Naj vidim njegovo obličje”, je prosila. Toda, kaj je to? Ženam se nič ne mudi spolniti materi to tako vročo željo? Ni bilo onega veselja v hiši, kakoršno je navadno, ki pride na svet sin prvorojenec? Nihče ne pride blizu k nji . . . ?!

Zaprta je svoje oči in . . . solze so se ji vline po licu . . . Naj je res . . . ?

In v tem stopi v sobo Joahim. Odslovlil je žene molče. Potem pa vzame v svoje roke novorojeno detece, stopi ž njim k postelji svoje žene Ane in ji je izroči . . .

“Ana”, je rekel žalostno, vendar udano. “Pustiva, naj se zgodi volja božja! Vdajva se ji! Kar Bog naredi, vse prav stori. Najin otrok je — hčerka . . . !”

Četudi se je premagoval, vendar se mu je glas tresel ginjenja. Dasi je bil popolnoma udan v voljo božjo, vendar so se mu vsule debele solze iz oči po licu. Tudi njegove nade so nāmreč dosegle svoj višek. Vkljub svoji ponižnosti si je želel in tudi upal sina. Posebno še, ko so ga napovedovala tako čudna znamenja . . . Sedaj pa . . . ?

Ana je vzela dete v svoje naročje, je objela in pritisnila na svoje vroče materinsko srce in nova nada ji je zasijala. Njen obraz se je kar zasvetil nove sreče in nove blaženosti, tako, da je Joahim kar ostrmel.

“Hči!” je zašepetala mati, “Hči!

Toda kakšna čudovita hči! Povišana bo med vsemi ženami in med vsemi narodi in blagoslovljena bo med vsemi blagoslovljenimi božjimi . . . kajti ona bo odprla izhod in Zaželeni narodov se bo prikazal!”

Čuden, nenavaden glas žene, s katerim je govorila te besede, je segel Joahimu globoko v dušo.

“Glej, lepa si, o moja ljubezen, glej lepa si! Tvoje oči so kakor golobje oči in napolnile so moje stanovanje kakor prijetna dišava, kot galban in aloa. Ti boš mati lepe ljubezni, strahu in svetega upanja. O, kolika, nebeška blaženost je razlita nad teboj! Angelji se priklanjajo pred tem svetiščem svetosti in čistosti, pred svetiščem, katerega si je Svtarnik sebi pripravil. Čuj! Ali ne čuješ njih nebeske “aleluje”? Ne čuješ šumenja njih zlatih kril v najini bližini?”

Joahim se je še bolj začudil. Nehote je poklenil pred postelj pri teh ženinih besedah, polnih skrivnosti, in tudi on sam je začutil pričujočnost božjo. Da, čutil je, da se je zgodil velik dogodek, katerega pa ni razumel.

“Naj naju nihče ne čuje v teh pogovorih”, je slednjič rekel mōdro in ponižno. “Draga žena, ohraniva to skrivnost Vsemogočnega za se, dokler se Njemu samemu ne bo dopadlo, da jo objavi!”

In s tresočo roko je blagoslovil svojo novorojeno detece, hčerko, ki naj bi razlila žarke nove sreče in novega veselja na njegova stara leta. Priklonil se je pred detetom kot pred predhodnico velike dobe, ki z njo nastopa za cel človeški rod.

V tem so prišle v sobo nazaj žene. Ana in Joahim sta molčala. Popolnoma sta skrila svojo neizmereno srečo in blaženost v svoja srca. Razodela je nista tudi tedaj, ko so začeli prihajati sorodniki in sosedje, da priljubljenima zakonskima častitajo k sreči, ki ju je doletela na stara leta.

Ko je prišel dan, ko je dete ime-
lo dobiti ime, imenovala jo je Ana

Marijo.

Marija pomeni “Vzvišena!” je rekla Joahimu. “Vsaj ona bo povišana kakor cedra na Libanonu in kakor cipresa na gori Sion!”

Toda gorje! Presrečna mati, pri tem si pozabila, da pomenja to ime tudi “Gorja polno”. Vendar oba ta dva pomena sta bila v božjih načrtih. Ako naj bo kot kraljica angelov v prihodnjem veku povišana do najvišjih nebes, se to ne bo zgodilo, dokler ne bo izpila zvrhane mere “gorja”, zato ga bo od-
vzela zemlji, ali ga vsaj osladila vsem človeškim srcem.

O, ime Marija, tako prijetno za uho, tako dragoceno srcu! Marija, Kraljica angelov! Marija, Mati božja! Marija, morska zvezda! Marija, tolažnica žalostnih! O, imej usmiljenje do vseh, ki tukaj trpe! Prosi za nje! Naj bo tvoje vzvišeno ime za vedno povišano med vsemi narodi v vseh človeških srcih!

Da, blagoslovljeno je tvoje ime, o Marija!

(Dalje prihodnjič.)

Naš blagi in velikodušni dobrotnik prevzv. škof Dr. Jakob Trobec, so nas tudi za letošnjo novo leto razveselili z velikodušnim darom \$5, kot podporo našemu tiskovnemu podjetju. “Žal mi je”, pravijo, “da ne morem več poslati, ker moji dohodki so majhni”. Prevzvšeni! Ker ste si jih takorekoč od svojih ust odtrgali, bodo pa bolj zalegli. Sicer pa vedno bolj skušamo, da naše podjetje ne živi in se razvija samo od dolarjev, ampak in pred vsem od blagoslova božjega. Zato prosimo naj še z Vašim blagoslovom nastopi novo leto bojov za svetinje našega ljudstva. Srečno novo leto Vaši Prevzvšeniosti!

Z mojih potov v Ameriko.

Rev. Hugo Bren.

Pot v Ameriko našim ljudem že zdavnaj ni več kaj posebno novega. Saj so kraji v naši stari — oziroma novi domovini — kjer jo skoro ni hiše, ki bi ne imela nobenega amerikanca.

Gotovo je, da so tudi ti, kakor jaz, šele skozi puščavo raznih sitnosti, dospeli v obljubljeni deželo. A vse svoje vesele in žalostne doživljanje so ali le zase obdržali, ali jih le svojim ožjim znancem pripovedovali. Ker je pa vsaka daljša pot, pa naj bo tudi že znana, za dotičnega ena življenska skušnja več in ker je lastna življenska skušnja včasih zelo draga, ne vem, zakaj bi svojih potnih doživljanjev ne objavljali širši javnosti. Enemu ali drugemu, ki bo morda za nami nastopil isto pot, s takimi spomini prihranimo marsikatero grenko, ali mu saj osvežimo spomine na njegovo lastno potovanje, kar je tudi nekaj.

Bilo je v življenja cveti, ko me je objelo hrepenenje iti v daljni svet. Kitajski misijoni so bili takrat moj vzor. Je-li bilo to od Boga ali od koga, ne vem, le to vem, da se mi ta želja ni izpolnila. Prešla so leta prišla je vojska, ki nas je z deskami zabila. Prinesla nam je raznih surogatov ali nadomestkov. Mesto žitne smo imeli fižolovo moko in ne vem kako še; mesto prave, papirnato obleko; mesto tobaka bukovo listje; mesto nekdanjega cvenka polne žepe papirja, da so količkaj petični zgledali, kakor kak uredniški koš. Če pa ni bilo za to ali ono reč nikaškega nadomestka, — sicer so že razni špekulantje skrbeli, da nismo bili v preveliki zadregi, — smo se zatekali k splošnemu nadomestku — vojski. Eden drugega smo tolažili: Kaj hočemo, vojska je.

V tem času surogatov, sem tudi jaz začel misliti, kako bi za mojo Kitajsko dobil kak primeren nadomestek. Po raznih poskusih sem prišel na Ameriko. Toda predno sem prišel v Ameriko, sem moral

premagati še toliko težav, da sem si včasih mislil: No, če bi bilo v nebesa tako težko priti kot v Ameriko, ne vem, kako bi bilo kaj.

Pot skozi puščavo se je začela v samostanu. V te tihe prostore bi moral cenjene brave najprej popeljati. Ne bom jih! Možki niso radovedni, ženske pa notri ne smejo. Da jih pa ne bo preveč imelo in da ne bodo nazadnje še napačno sodile, povem, da naši predstojniki desetkrat pomislijo in premislijo, predno koga iz samostanske tišine spustijo v širni svet. Jaz jim tega ne zamerim. Nasprotno! Slabo spričevalo za očeta, ki bi svojemu otroku koj, ko mu je izrazil željo, da bi šel rad po svetu, dejal: Pojdi kamor hočeš! Oče, več kot oče, mora biti predstojnik, v duhu redovnih pravil, svojim podložnim.

Ko sem od njih slednjič vendar le izmoledoval dovoljenje in z njim pravico do vsega drugega potrebnega, sem jo s tisoč kronami takoj mahnil na kamniško okrajno glavarstvo, po potni list. Jugoslovanska vlada je namreč izseljenikom predstavila cokolj, v obliki tisočkronske izseljeniške takse. Meni li, da bo s tem izseljeniški voz kaj prida zavrta? Menim, da ne. Nabrala si bo pač precej enih tisočev, saj jih je krvavo potrebna, dvomim pa, če bo kdo, ki se je namenil v Ameriko, radi tega doma ostal. Še z lažjim srcem ljudje zapuščajo tako domovino, ki jih še za slovo odere, še manj mislijo nanjo. Če je vladi res na tem, da svoje ljudi kolikor mogoče doma pridrži, jih bo morala že na drugi način skušati prikleniti na rodno grudo, ne s tem, da jim prazni žepe. Na ta način se prav tako slabo goji domovinska ljubezen, kakor z batinami.

Pri glavarstvu so bila že tri kmetiška dekleta pred menoj, z istim namenom kot jaz. Precejšna nervoznost poslujočega uradnika — to je splošna uradniška bolezen mej

in po vojski — je kazala, da mi nismo edini, ki iščemo pravice, da smemo domovini hrbet obrniti. — Gledal sem, kak obraz bodo dekleta naredile, ko bo od vsake zahteval tisoč kron. Za kmetiško dekle je to vendar že nekaj. Tudi iz uradniških besed: Tisoč kron! je zvenelo nekaj, kakor: Boste vedele v Ameriko hoditi! Pa sva se oba zmotila. Vedrega lica in z nekako prožnostjo, ki se pri kmetiških dekletih navadno ne opaža, so naštevale zahtevane bankovce, češ, papir za papir, eden ni dosti več vreden kot drugi. Mislil sem si: V domovini, ki jo otroci tako jasnih lic zapuščajo, nekaj ni v redu.

Kamnik je majhno, prijazno planinsko gnezdo, na koncu moderne sveta, od koder vodi železna cesta samo nazaj in še ta ni dosti krajša, kot peš hoja. Ker sem imel jaz še razna pota na vse strani, sem se preselil v središče Slovenije. — Slovo od naših krasnih kamniških planin, ob kojih vznožju, sem preživel marsikateri solnčni trenutek svojega življenja, mi je bilo težko, vendar lažje, kakor bi bilo pred vojno, ko komunistična sodrga s svojo surovostjo še ni oskrunjala tega planinskega raja.

V vlaku naletim na vso objokano kmetiško dekle. Iz tolažilnih besedi njene spremljevalke, starejše ženske, sem spoznal, da je dekle tudi prihodnja američanka, ki je pa že doprinesla prvo žrtev za svoj cilj, kar je bilo vzrok njenih solza. Rečica je bila že drugič na potu v Zagreb, po podpise. Prvič ni imela s seboj nekega spričevala od županstva. Ker je moj jokom ponovno zatrjevala, da ji ne more nihče ničesar očitati, da ni nikaka vlačuga, sem spoznal, da gre za pravno spričevalo. Radi tega so jo na konzulatu zavrtili. Ker si v svoji popolni neizkušenosti ni vedela drugače pomagati, se je brez podpisov vrnila domov, seve, najmanj za 150

K lažja. V strahu, da bi znalo to pot še kaj manjkati, vsled česar bi morala še enkrat nazaj, je venomer jokala in tožila, zakaj je bila tako nespametna, da se je v to podala. Kakor sem pozneje sam skušal, njen strah ni bil brez podlage. Raznih malenkostnih in skoro vsak dan novih predpisov je toliko, da je treba uradnike samo pri slabi volji dobiti, kar ni težko, pa ima človek sitnosti čez glavo. Na kakem priprostem človeku, ki ima bolj debelo kožo, pa taki gospodje še raje razbremenene svoje preobložene živce. Je li drugič srečnejše opravila, mi ni znano. Prej ko ne je še večkrat jokala, predno je videla Ameriko. Jaz, ki sem že veliko po svetu hodil, bi bil včasih tudi kmalu, če bi bil glede tega tako na kratko nataknen, kot so ženske.

Moja prva skrb je bila, si zagotoviti mesto na ladiji. Zvedel sem, da je glede tega velika težava, zato sem hotel to najprej v red spraviti. Grem na agenturo, pa mi pravijo, da so za prihodnjih šest tednov že vsi prostori drugega razreda na vseh parnikih oddani. Ker mi ni kazalo toliko časa čakati, sem poskusil na svojo roko. Pisal sem nekemu znanecu v Pariz, naj mi ondi pri osrednji agenturi priskrbi eno mesto. A iz te moke, kakor bomo videli pozneje ni bilo kruha, ampak — smola.

Druga moja skrb je bila civilna obleka, ker v redovni ni navada, hoditi po Ameriki, dasi bi bilo v stari domovini bolj potrebno, da bi duhovniki in redovniki civilno hodili, bi imeli saj mir pred podivjano socijalistično svojatjo. Pošteno se obleči v naši stari domovini ni šala. Dobi se že, vse se dobi, samo strašno mastno je. Morda se bo eden ali drugi čudil, če pravim, da me je nekako na pol zimska obleka, brez zimske suknje, stala okrog 6000 K. V Ameriki bi me morda reš samo 100 dolarjev. To bi bilo pa v takratni jugoslovanski valuti nad 10.000 K. Toraj sem vendar prav naredil, da sem si jo tam omissil.

Ker so skrb za druge potne po-

trebščine prevzele, deloma na lastne stroške, blage ljubljanske duše, katerim tudi na tem mestu srčna hvala, sem jo jaz lepega popoldne odrinil proti Zagrebu, h konzulatom, po podpise. To dobroto smo mi, ki nas je bolj pozno pamet srečala, da smo jo v Ameriko popihali, vendar le imeli, da nam ni bilo treba več v Belgrad hoditi po podpis. Tisti, ki so morali še tja, pravijo, da je bil ta kos njih poti v obljubljeni deželo najpuščobnejši. Povojni nered in že svetovno znani balkanizem, ki je vladal in deloma še vlada na tamkajšnjih železnicah, jim je najgloblje v želodcu obležal.

Pot v Zagreb je bila pa saj zame celo zanimiva. En kos, skoro tja do starokranjske meje, mi je dobro znan. Neštetokrat sem jo napravil, a vedno se mi je zdela nova, tako, da sem si, če le mogoče, ob oknu poiskal prostora. To je pot, ki vodi v moj rojstni kraj. Razume se, da so me ob tej priliki, ko sem jo morda zadnjič napravil, obiskali vsi nekdanji doživljaji in spomini. Vsi so prišli po slovo, veseli in žalostni.

Ali še veš, mi je dejal najstarejši, kako je bilo takrat, ko si prvič zapuščal domačo vas z vsemi prednostimi gorske narave in življenja ter hitel v mestne šole za vzorom? Kako si se tem bolj žalostno stiskal v kot, čembolj si se oddaljeval od doma? Ali se še spominjaš, mi je šepetal drugi, mlajši, kako si za prvi sv. večer vesel hitel nazaj v rodno vas? Kako vse prepočasi je vozil vlak in preveč postaj je bilo? Gotovo še nisi pozabil, je silil v me še mlajši, s kakimi čustvi si se vozil tod oni dan, ko so te tvoji domači za vedno odpustili iz svoje srede? Sam si želel in silil v samostan, vendar ti je bilo takrat britko kot izgnancu izpod domačega krova. Vem, da še nisi pozabil, mu je segal drugi v besedo, kako svečano in razigrano razpoložen si se sedem let za tem zopet vračal, da svojim dragim zapoješ prvo glorio, ki jim je vsa leta tvojega študiranja sladko donela iz daljave in jih spodbujala k delu

za te? Kako sladko te je objemala misel, le še nekaj ur, pa boš dal prvi blagoslov materi, očetu, sestri in pozabili bodo na vse žulje in skrbi in stroške za te? Še eden je prišel, mrkih potez in mračnega obraza. Z otožnim, tresočim glasom mi je dejal: Prepričan sem, da ti je še živo v spominu, kako si onega zimskega dne nem sedel v kotu in komaj skril solze pred tovarišem, ko je sprevednik zaklical: Sava. Saj si šel na pogreb nje, ki te je vedno kot magnet vlekla domov — svoje matere. (Dalje.)

M. Elizabeta.

GLEJ JAZ SEM TVOJ OTROK.

Da jaz sem zorna roža,
za te bi bil moj čar,
ljubeče bi ovila,
Marija tvoj oltar.
Ti lepa najčistejša,
ki te proslavlja svet,
o, naj bom v tvojem vencu,
Marija skromen cvet.

O, da sem zlata zvezda,
za te, za tvoj oltar,
v deviški tvoji kroni
smehljal bi se moj žar.
Ti lepa, najčistejša,
ki poje ti nebo,
v deviško svojo krono
me opleti zvezdico.

Kot angelj bi se vzpela
pred tebe pod obok —
a, saj sem več, Marija,
glej jaz sem tvoj otrok.

Jaz smem te mater zvati,
ti ves ponos si moj,
vseh sreč največja sreča,
da jaz otrok sem tvoj.

V družinskem krogu.

H. B.

Nekaj žena nas je malo pokregala, ker smo zadnje čase v Ave Mariji opustili njih poduk. Spodbuja nas in še prav laskavo, češ, da so bili dotični naši članki zlatavredni, naj jih nadaljujemo. No, sodbo koliko so bili vredni, drage volje njim in vsem, ki so v tem izvedeni, prepuščamo. Nas le veseli, da imamo še matere, ki hrepene po svojem stanovskem poduku in so hvaležne zanj. Znamenje, da se zavedajo svojih težkih odgovornosti polnih stanovskih dolžnosti. Sicer vemo, da so take žene in matere najmanj potrebne poduka. Kajti žena, mati, ki želi zvedeti, kake dolžnosti ima in kako bi jim mogla najbolje zadostiti, ni slaba žena, ni slaba mati. Hrepenenje po vzoru, v našem slučaju po vzor — ženi in materi, je že pol pota do cilja, do vzora. A ker samo pol, je napredek še vedno mogoč. Zato se ne bomo pustili dvakrat prositi. Nasprotno, še prav radi bomo v tem novem letniku naše drage Ave Marije skušali ustreči njih željam.

Tega nam pa žene in matere gotovo ne bodo zamerile, če ne bomo imeli samo njih pred očmi, ampak tudi može, sinove, hčere in sploh vse, ki se smatrajo za ude družine. Veste, mi uredniki in pisavci nabožnih listov, pa še duhovniki zraven, smo v enem oziru samemu Bog nas varuj podobni. Če se njemu ponudi le najmanjši prst, bo za celo roko zgrabil. Mi tudi. Samo ta razložek je mej nami in njim, in ta je zadosti velik, da hoče "ta spodnji" človeka potegniti navzdol, mi pa navzgor.

Samo žene in še te ne vse, žele, da bi jih zopet začeli stanovsko poučevati; mi se bomo pa, dasi nepovabljeni, kar v cel družinski krog vrinili. Upamo, da nas ne bodo kake koščene možke roke zgrabile in ven vrgle, kakor tistega v svetopi-semki priliki, ki je prišel nepovabljen na ženitnino.

Res je sicer, kar pravi slovenski pregovor, da žena, mati, hiši tri vog-le podpira. Se razume, da le, če je dobra, ako pa slaba, pa tudi podira. Toda vsaka hiša ima navadno štiri vogle, le če je kdo zelo neroden, pravijo, da se lahko še v petega zaleti. Toraj pride saj eden na ostale družinske ude. Naj bodo trije vogli še tako lepi in močni, če je četrti razdrapan ali razrušen, hiša ni lepa, niti varna. Če je žena, mati še tako dobra, pravi angelj, ako je mož slab in še kak sin, ki se je po njem vrgel, družina ni več to, kar bi morala biti, kolikor mogoče natančen posnetek sv. Družine. Naj imajo tudi vse druge piščalke na orgljah srebrno čist glas, da le ena odpove, pa je celoten vtis tako neprijeten, kakor če sraka zajde mej slavce. Enako je za družino zadosti, da je eden, zlasti če je to mož, ki se ne zaveda svojih dolžnosti ali jih saj ne vrši, pa ni več nebes, ampak pekel v hiši.

Tega zemeljskega pekla bi žene in matere ravno tako radi obvarovali, kot ta spodnjega. Zato smo prepričani, da nam bodo tu in tam za nekaj trenutkov rade prepustile pridigarstvo vlogo njih možem in otrokom. Saj imajo one gotovo ravno tako žalostne skušnje s pridiganjem, kakor mi. Mi vemo, da se ljudje duhovnika, ki so ga v začetku z odprtimi usti poslušali, polagoma tako naveličajo oz. navadijo, da mu s zaprtimi očmi in s kimačo glavo pritrjujejo. Če noče, da mu dušno popolnoma zaspe, mora od časa do časa poklicati izredne pridigarje, misijonarje.

Ve žene tudi dobro veste, da vaši možje in starejši sinovi nič kaj radi ne poslušajo svojega vsakdanjega pridigarja, če jim tudi po pravici in resnici, ljubeznivo in ne predolgo pridigate. Morda se vam je kedaj celo kaj podobnega primerilo kakor oni ženi, ki je svojemu malo okajenemu možu zvečer, ko se je

spat spravljaj, še malo popridigala. Njej se je zdelo kratko, možu pa vse predolgo. Ko jo je nekaj časa poslušal, je dejal: Draga moja ženka, tu imaš papir in pero, napiši mi, prosim, kar si mi za nocoj namenila, bom pa jutri prebral, ker nocoj radi utrujenosti ne morem počakati konca.

Tudi vaši možje tedaj potrebujejo od časa do časa kakega izrednega pridigarja, katerega njih ušesa niso tako vajena, kakor vas. Sicer možje in možki sploh kako bolj pobožno blago, naj pride že od koderkoli, kaj radi po najkrajši poti izvažajo pri drugem ušesu ven. Ena ali druga dobra misel se pa le zna tudi v njih glavah "prečencati" in vzeti drugo "karo", v smeri proti srcu.

Pa iz zgoraj dane primere o rednih in izrednih pridigarjih ne smete sklepati, da mislimo držati kake dolge, s peklenskim ognjem zakurjene misijonske pridige. To je bila le ena "perglihenga", ki je pa kakor vedno saj na eno nogo šepava. Kot pridigar z resnim obrazom, ki ne pusti, dokler ima le on besedo, nobenega ugovora, vam bo še nadalje, kakor doslej, kratko in jedrnat govoril vaš nedeljski tovariš. Mi se bomo bolj po domače z vami pogovorili. Nemci pravijo takim pogovorom "Plauderei", ki ji odgovarja naša "plavšarija", ki pa ni popolnoma isto. Če bi mi žene plavšali, bi se nam možje lepo zahvalili za naše obiske. Pa tudi naplavšati ne smemo nobenega, ker to bi bilo isto, kakor nalagati ga. Zato se bomo mi v domačem, družinskem krogu, po domače pomenili, zdaj z ženo, materjo, zdaj z možem, očetom, zdaj zopet z obema skupaj. Enako z drugimi družinskimi udi. Ker ne bomo v cerkvi, se bomo včasih tudi malo posmejali, da ne bo kdo mislil, da se mora pošten krščanski človek tako držati, kakor bi same kisle kumare jedel. Tudi ne bomo

imeli nič proti temu, če nas eden ali drugi s kakim vprašanjem ali ugovorom pretrga, saj to šele napravi iz govora pogovor in mu da

živahnost. Kar bo za javnost o tem se bomo v javnosti pomenili, kar pa ne, potem pisem. Toliko za uvod.

nebeškega. Še dihati se niso upali. Menihi so komaj izpeli glorio, tako so se čudili lepoti Albana misleč, da zopet predstavlja Mater Božjo.

Nikoli niso bili prej tako pobožno pričujoči pri sveti maši. Brat Trudbert vstane in hoče iti doli izza oltarja zopet med brate. Ko gre mimo Devica, čuje njen sladki glas: "Trudbert, nisi me pogledal". Ponizni brat je dvignil svoj pogled in videl ni Albana, ampak vzvišeno nebeško prikazen. Kakor očaran je padel na kolena in spoznal je, da to ni Alban. "Zakaj me ne pozdraviš, Trudbert?" — Vse, kar je prišlo na njegove ustnice je bilo: "Češčena Marija!" Z nasmehom mu reče najsvetejša Devica: "Spominjaj se zmiraj, da si bil z menoj pri jasliah". Prikazen je zginita.

Ko je maša minila, se je brat Trudbert vrnil v svojo celico. Komaj je vstopil, ko so že prišli za njim opat in nekaj menihov. Opat je rekel: "Brat Trudbert, to ni bil brat Alban. Kdo je bil?" "Veselite se in hvalite Boga z menoj", je zaklical Trudbert, "Mati Božja sama je prišla k nam. Blagor meni! Bil sem v njeni blaženi družbi". Tedaj je eden izmed bratov naznanil: "Brat Alban je mrtev in mrzel, mrtev mora biti že več ur".

Ni bilo več dvoma o prikazni. Menihi so bili veseli in hvaležni. Brat Trudbert ni nikoli govoril o prikazni. Brat Alban se mu je nekoč prikazal in mu razodel, kako se mu je Marija prikazala na sveti večer. Na smrtni postelji pa je vse razodel opatu.

Sedaj je samostan v razvalinah. Pod podrtinami je tisti leseni kip, ki ga je Marija držala v naročju. Vsako leto na sveti večer se ljudstvo zbere pri teh razvalinah in upa, da bo čulo kedaj nebeško godbo, ki jim bo razodela, kje leži pokopan sveti zaklad, podoba božjega Deteta, ki ga je Marija imela v naročju pri tisti polnočnici.

Prikazen na sveti večer.

Rev. J. Plaznik.

Daleč od pota v prostranem gozdu se vidijo razvaline benediktinskega samostana. Veter tuli med smrekami, ki čuvajo zaraščena pota. Divja trta pokriva podrto samostansko zidovje. Skromno ljudstvo, ki živi v okolici, se posebno zanima za ta kraj. Drvarji in kmetje si pripovedujejo o dobrotah nekdanjih prebivalcev sedaj že davno razrušenega samostanskega doma. — Redno vsako leto o božičnem času se čuje sledeča pripovedka:

V onih časih, ko se je glas samostanskega zvona še razlegal po gozdu in s snegom pokritim poljem ter vabil ljudi k polnočnici, tedaj so imeli menihi navado, da so po običaju tedanjega časa v cerkvi predstavljali bethlehensko sv. polnočno zgodbo. Dva samostanska brata sta predstavljala Marijo in Jožefa, za božje Dete pa so imeli otročička iz lesa. Ko je duhovnik zapel "Gloria", tedaj se je zavesa nad velikim oltarjem odgrnila in pokazala se je sv. Družina v hlevcu.

Bilo je zopet enkrat na sv. večer. Menihi so se po skromni večerji postnega dne pred Božičem podali k počitku. Nekaj ur spanja naj bi jih okrepilo za dokaj utrudljivo petje psalmov pri polnočnici.

V mrzli celici je klečal brat Alban, mlad po letih, pa odrasel v zasluženju pred Bogom. Kakor nekaj let že, naj bi tudi nocoj predstavljal bl. Devico Marijo. Bil je kakor nalašč za to vlogo, ker je bil njegov obraz mladostno nežnih potez, in mil v izrazu. Alban je posvetil Mariji svoje mlado življenje: njegove molitve k Mariji so bile podobne prošnjam dobrega otroka k

svoji materi.

Ta sveti večer je bilo njegovo srce še posebno polno ljubezni. Obudila se mu je želja, da bi smel vsaj enkrat v naročje vzeti pravo živo Božje Dete. Naenkrat se razsvetli njegova celica in Marija stoji pred njim. Z glasom polnim nebeške miline mu je rekla: "Alban, tvoja želja se ti je izpolnila. Poslovi se in pojdi v nebesa!"

Tresoč se veselja je Alban odgovoril: "O Gospa moje duše, kaj praviš? Res sem pripravljen, toda, kdo bo prevzel moje mesto pri polnočnici?"

Marija je zopet rekla: "Jaz sama te bom nadomestovala". Otroško priprosto je Alban odgovoril: "Kak blagoslov za samostan! Ali te pa ne bodo pogrešali v nebesih?" Marija je odgovorila: "Ti me boš nadomestoval, dokler se ne vrnem. Ko bosta nebo in zemlja pričela slaviti rojstvo mojega Sina in ko se bo pokazal blaženim v nebesih kot otrok v spomin svojega včlovečenja, ga boš držal v svojih rokah". Marija je Albana prekrizala na čelu in bil je mrtev.

Na hodniku se je vstavil brat pri vsakih vratih in zaklical: "Benedicite", da zbudi speče menihe. Pri vratih brata Albana se mu je zdelo, da čuje sladko godbo. O polnoči se je maša pričela. Ko je opat zapel "Gloria" se je zavesa odgrnila in vse se je ozrlo v živo sliko; vse se je čudilo in njihova srca so trepetala v svetem spoštovanju. Brat Trudbert je predstavljal sv. Jožefa v živi sliki nad oltarjem. Vse je gledalo Marijo, tako lepa je bila. Nikoli niso verniki videli kaj tako ne-

TVOJ NEDELJSKI TOVARIS.

Piše Rev. Smoley.

DRUGA NEDELJA PO SV. TREH KRALJIH.

Bila je ženitnina v Kani Galilejski. Jan. 2, 1.

Današnji evangelijski nas pelje na ženitnino v Kani Galilejski. Na tej ženitnini, kakoršne še ni videl svet, najdemo Jezusa, Marijo, učence Gospodove, starešino, druge svate in služabnike. Ženin in nevesta sta morala biti pač dva posebno vrla, bogoljubna človeka, da sta imela med svati samega Jezusa in Marijo. Morda sta bila tudi iz Jezusovega sorodstva. Izročilo pravi, da je bil ženin poznejši apostol sv. Simon. Ta dva človeka sta se toraj odločila za zakonski stan, da v tem stanu poskusita in najdeta svojo srečo.

Bog je postavil različne stanove, da se svet vzdržuje, ker vsi ljudje bi v enem stanu ne mogli živeti. Treba je gosposke, treba duhovske oblasti; treba rokodelskega, delavskega, obrtnijskega stanu; treba zakonskega, pa tudi samskega stanu. Če pa je Bog življenje na svetu uravnal tako, da je več stanov na njem potrebnih, se razumeva samo ob sebi, da je Bog nekatere ljudi namenil za ta, druge za drug stan. Kakor hitro se dete porodi, že mu je odločen po božji previdnosti poseben stan, to je: Bog da človeku take lastnosti, dušne in telesne, kakoršne so ravno v tem ali onem stanu potrebne; položi v njegovo srce taka nagnjenja, ki ga z neko skrivno močjo vlečejo v stan, njemu namenjen. In vodil bo Bog človeka, ako bo ubogal, tako, da pride ravno v stan, za katerega ga je bil namenil.

Toda, glejte, človek je prejel od Boga prosto voljo. Bog toraj člo-

veka ne more siliti in ga tudi noče. Človek ali poda Bogu svojo roko ter se mu uda in ga uboga, in Bog ga pripelje v njemu namenjen stan. Ali pa človek odtegne Bogu roko, in tako zgreši namenjeni stan.

O volitvi stanu hočem danes govoriti, in vam pokažem, koliko je ležeče na dobri volitvi stanu, in kako si dobro izvolite stan.

Človek, od žene rojen, malo časa živi. (Job. 14, 18. Zato je treba, da prav porabiš kratki čas svojega življenja. Motil bi se, kdor bi mislil, da je v stanu, ki si ga hoče izbrati, sama dobrota in prijetnost doma. Vsak stan ima svoje težave. Človek, od žene rojen, malo časa živi in je z mnogimi nadlogami obdan. Vsakdo ima po svojem stanu svoje nadloge. Kmet na polju, rokodellec pri svojem delu. Kolikor višji stan, toliko večja odgovornost, toliko težji dostikrat križ, ki mu je naložen. Kralj David je bil zadovoljnejši kot pastir, kakor pozneje kot kralj.

Katera pa je prava sreča v vsakem stanu. Prava sreča je **zadovoljnost**. Kdor je zadovoljen s svojim stanom, temu je zares prijetno to, kar mu Bog pošlje dobrega, in celo hude nesreče takega človeka ne potarejo. Zadovoljnost je tisto zelišče, ki nam življenje sladi, nezadovoljnost pa je črv, ki gloje na človekovi duši noč in dan. Kje pa bomo našli zadovoljnost? Le pri teh, ki so si prav izvolili svoj stan. Poglejte v hišo, kjer stanujejo zakonski, katerih ni Bog zvezal, ampak lahkomišljenost ali pozemeljski oziri. Kaj najdete tam? Prepričanje, kletvine, nezaupnost. Žena tarna nad možem, mož preklinja ženo, kregata se za vsako malenkost. Ona

pravi: O, ko bi le njega ne bila vzela! On zopet toži: Ko bi nikoli ne bil te ženske videl! Da sem si jo moral obesiti na vrat! Sicer pa v vsakem stanu nezadovoljnost kali srečo in veselje.

Če pa je že za svet tolike važnosti, kateri stan si izberemo, koliko bolj še le za večnost. Od prave izvolitve stanu odvisna je cela večnost. To pa zategadelj, ker človek, ki je v pravem stanu, spolnuje dolžnosti svojega stanu vestno ter si tako nabira vedno večje zaklade za večnost. Kdor pa si je izvolil stan, za katerega ni poklican, tak ne spolnuje vestno svojih dolžnosti. Vsako delo ga teži, dela površno, ali pa se hoče delu izogniti. In kdor ne izpolnjuje svojih stanovskih dolžnosti, greši v tej meri, kakor kristjan, kateri ne opravlja svojih krščanskih dolžnosti. S tem seveda še ni rečeno, da bo vsak pogubljen, kdor je stopil v stan, v katerega ga Bog ni poklical. Sv. Avgustin pravi: "Če nisi poklican, prosi Boga, da te pokliče". To je, prosi ga, da ti da potrebne milosti, kakor jih daje tistim, katere je poklical sam v tisti stan. Bog, kateri dobrega Duha daje tistim, ki ga zanj prosijo, (Luk. 11, 13, dal bo tudi tebi svojo milost.

Kako si dobro izvoliti svoj stan? Posvetujte se z bogaboječimi osebami, molite goreče v ta namen; prizadevajte si, da pošteno-krščansko živite. Posvetujte se; mladost ni skušena, domišljija je silnejša ko pamet. Stan, kamor si človek želi, se mu vidi v najlepši luči, brez sitnosti in težav. Zlate gore si obeata; kesanje pa je potem prepozno, in to dela človeka nezadovoljnega. Posvetujte se s svojimi stariši; oni so vaši prvi in najbližji predstojniki.

Vprašajte za svet svojega dušnega pastirja. Sicer je včasih težko svetovati komu, ki se je v srcu že odločil za ta ali oni stan. Posebno pa radi molite v ta namen. Pobožni Jozafat je rekel: “Ker ne vemo, kaj nam je storiti, ostaja nam samo to, da svoje oči obrnemo v Te”. (II. Kron 20, 12. Tako je ravnal mladi Tobija. Tri dni je premolil, predno se je poročil s Saro. Zato je bil njegov zakon srečen. Božji Izveličar se je pripravljajl 40 dni in 40 noči, predno je nastopil svojo službo. Obrnite se tudi k Mariji, k Materi Božji “Dobrega Sveta”, da vam pomaga stan prav izvoliti.—Kaj pravi današnji evangelij? Poslušajte Marijine besede: Karkoli vam poreče, to storite!

Živite, pobožno, bogaboječe! Z lahkomišljenostjo, z grešnim življenjem, z brezbožnostjo si še nikdo ni vstanovil prave sreče. Ni tako težavno v kak stan stopiti; toda silno težavno, nemogoče je mnogokrat, stan spremeniti ter si izbrati drugega. To velja posebno glede zakonskega stanu. Zato sem vas danes podučil, kako si z božjo pomočjo izvolite stan, za katerega vas je odločila božja previdnost. Amen.

PRVA PREDPEPELNIČNA NEDELJA.

Veliko je poklicanih, toda malo izvoljenih.

Mat., 20, 16.

Dve jako važni resnici slišimo v današnjem sv. evangeliju. Ena je radostna, druga žalostna.

Podobno je nebeško kraljestvo, pravi Odrešenik, človeku-gospodarju, ki je šel najemat delavcev za svoj vinograd. Ta gospodar je Bog, delavci smo mi. Vsak je poklican v vinograd Gospodov, to je: vsak živi na tem svetu, da bi delal za zveličanje svoje duše. S kratkimi besedami: **Vsak človek je vstvarjen za nebo** — to je radostna resnica.

Toda veliko ljudi po smrti ne pride v nebesa. In ta resnica je žalostna.

lostna.

Le prepogosto pozabimo na ti dve resnici; zato hočemo danes o njih premišljevali, da bote vedeli, kaj je vaš poklic na svetu.

1. Vsi smo vstvarjeni za nebo.

Je-li temu res tako? Seveda je! Bog sam je to rekel. Čemu je pač človeka vstvaril? Morda zato, da bi se na svetu mučil, tu trpel, potem pa končno umrl? Ne! To bi bilo proti božji dobrotljivosti. Smrt ni naš namen. Nas končni namen je, da bi bili zveličani, da bi prišli v nebesa. “Bog hoče”, pravil apostol Pavel, “da bi bili vsi ljudje izveličani (1. Tim. 2, 4x. Vsi ljudje — toraj vsak človek, ti in jaz. “Ni volja vašega Očeta, ki je v nebesih, da bi se pogubil kateri teh malih”. (Mat. 18, 14.)

Premislmo nadalje, kaj je Bog vse storil, da bi se mogli izveličati.

Dal nam je vest, ki nas neprenehoma vspodbuja na delo v našem vinogradu, vest, ki nas vedno opominja: Delaj dobro, varuj se hudega! Ali ne slišite tega glasu v sebi?

Dal nam je angela varuha, da bi čuval nad nami in nas pripeljal do nebes, po besedah sv. pisma: “Glej, jaz pošljem svojega angela, da bo hodil pred teboj in te varoval na potu in te pripeljal na kraj, ki sem ti ga pripravil” (11. Moz. 23, 20.)

Da, še več; dal nam je svojega edinorojenega Sina: “Da kdorkoli vanj veruje, se ne pogubi, temveč ima večno življenje” (Jan. 3, 16). In kaj je storil ta Sin, da bi mi prišli v nebesa? Trpel je za nas,

sramoten bil za nas, britke smrti umrl za nas. “Dal je sebe samega za nas, da bi nas odrešil” (Tit. 2, 14).

Mislmo toraj pogosto na ta naš namen. Za nebo sem vstvarjen, tudi za mene je v nebesih mesto pripravljeno. Tam me čaka Bog, moj dobri oče, mene, svojega otroka. Mislmo pogosto na naše odrešenje. Kristus Gospod je za nas umrl. Za koga? Za nas vse: za tebe in za mene. Kako velika je bila Njegova ljubezen! Za mene grešnika je vse trpel: za mene je bil bičan, za mene s trnjem kronan, za mene je nesel težki križ, za mene je preli na lesu križa zadnjo kapljico svoje krvi. “Glej na rane Gospodove”, pravi sv. Avgustin: “njegova glava je nagnjena, da bi te poljubila, Njegovo srce je odprto, da bi te ljubilo, roke so razpete, da bi te objele; Telo je križano, da bi te odrešilo”. Kako radostne resnice za nas v življenju in smrti!

V življenju nas ljudje mnogokrat zaničujejo, češ da smo revni, neolikani itd. Vsak najzadnji revež se lahko tolaži, da je i za njega umrl Gospod.

Ob smrti uri nas bo tolažila ta resnica. Misel, da nas je Gospod odrešil, nas bo tolažila, ko se bomo odpravljali s tega sveta, ko bodo peklenške sile napenjale vse svoje moči. Pomisli takrat, da je Gospod s svojo krvjo tudi tebi odprl nebo in potolažen boš.

2.—Obrnimo se pa sedaj k drugi resnici, ki je v resnici žalostna: **“Veliko ljudij ne pride v nebo”**.

Je-li to resnica? Da, je resnica. Ko bi vam trdil to sam od sebe, bi mi morda ne verjeli. Nekdo je vprašal Gospoda, če je malo tistih, ki se zveličajo? On pa je rekel: “Trudite se, da vnidete skozi ozka vrata; kajti povem vam, mnogo jih bo izkušalo viniti in ne bodo mogli” (Luk. 13, 24—25). In na drugem mestu pravi: “Pojdite noter skozi ozka vrata; kajti široka so vrata in prostorna je pot, ki pelje v pogub-

ljenje, in veliko jih je, ki po nji noter hodijo. Kako ozka so vrata in tesna je pot, katera pelje v življenje, in malo jih je, ki jo najdejo". (Mat. 7, 13—14.)

Žalostna, britka resnica!

Kako to, da veliko ljudi ne pride v nebesa? Odgovor ni težek; ljudje se za nebesa ne brigajo. Pogledajmo današnji svet, pa se bomo prepričali. Kaki pa so pogoji, da pridemo v nebesa? Gospod nam jih je označil:

1.—**VERUJ**. — "Kdor veruje in bo krščen, bo zveličan; kdor pa ne veruje, bo pogubljen" (Mark. 16, 16).

2.—**Kar veruješ, to IZPOLNJIJ**. "Ne vsak, ki mi pravi: "Gospod, Gospod, pojde v nebeško kraljestvo; temveč, kdor stori voljo mojega Očeta, ki je v nebesih, tisti pojde v nebeško kraljestvo". (Mat. 7, 21.)

To je toraj delo v vinogradu Gospodovem. Toda pogledajmo svet! Koliko je brezvercev, ki so zavrgli nauk Gospodov, kolikd jih je, ki posamezne nauke verujejo, ker jim ravno ugajajo, ostale so pa zavrgli? Koliko jih je v naši sredi, ki vedno kriče, da so kristjani, da so praktični katoličani, zapovedi Gospodovih, cerkvenih pa me izpolnjujejo, duhovske oblasti ne poslušajo marveč jo sramote? **ONI NE ŽIVE PO VERI**. Za svoje zveličanje se ne brigajo, sami drve proti peklenskemu breznu.

Dragi moji, niso li to vesele in žalostne resnice? Smo li mi med izvoljenimi? Naša vest nam bo dala na to odgovor. Kdor je na pravi poti, naj pomni, kar pravi Kristus Gospod: "Kateri pa vstraja do konca, ta se bo zveličal" (Mat. 10, 12). Komur pa vest očita, da se dosedaj za svoje zveličanje ni briga, ta naj se obrne. Še je čas. "Pojdite tudi vi v moj vinograd". Gospod te kliče, On te čaka. Morebiti je odbila že enajsta ura, to je: morda se ti že bliža zadnja ura, morda si ob koncu svojega življenja: Ne odlašaj!

O lombardskem kralju Agelundu se pripoveduje, da se je enkrat s svojim pribočnikom sprehajal ob Kromskem jezeru. Videl je več dečkov, ki so se igrali na jezeru v čolnu, kojega dno je bilo trhlo. Zaklical jim je: "Zagrabite moje kopje, sicer utonete". Otroci, razum enega dečka, niso poslušali, in so u-

NAŠI NOVI DOSMRTNI NAROČNIKI.

164. Mrs. Mary Bombach, Lorain, Ohio.

165. Mrs. Magdalena Brula, Soudan, Minn.

166. Mr. Joseph Erčull, Soudan, Minn.

167. Mrs. Katarina Bajuk, Soudan, Minn.

168. Mr. John Loušin, Soudan, Minn.

169. Mrs. Ana Klemenc, Minneapolis, Minn.

170. Mr. Joseph Drešček, Chicago, Ill.

171. Mrs. Ivana Oberstar, Cleveland, Ohio.

172. Mr. Frank Banich, Chicago, Ill.

173. Mrs. Ivana Kastelic, Eveleth, Minn.

174. Mrs. Helena Maren, Gilbert, Minn.

175. Mrs. Maria Brodnik, Gilbert, Minn.

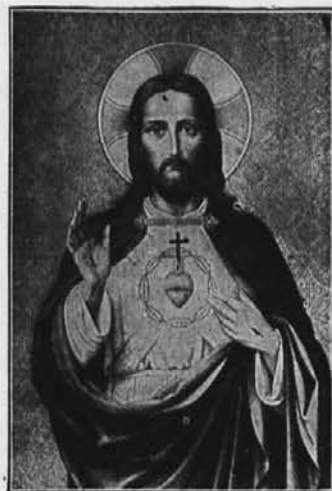
176. Mrs. Frances Selak, Cove, Oregon.

tonili. Tudi mi plujemo po morju v tem življenju v čolnu, kojega dno je trhlo; vsak trenutek se to dno lahko udre. Gorje nam, ako nismo pripravljeni; pogubljeni bi bili na veke. Kristus nam podaja, ponuja svojo roko: "Pridite k meni vsi, in jaz vas očvrstim". Da, hitimo k Odkupniku; On nas bo rešil, da bomo enkrat prištetih izvoljenim. — Amen.

Cenjene brave Ave Marije prosimo, naj nam oprostite, ker nikakor ne moremo izgnati tiskarskega škrtca iz našega lista, dasi imamo vse za to potrebne "žegne". Verjemite, da nas to bolj boli, kot vas. Po trikrat natančno preberemo vse tiskane pole in napake popravimo, predno se konečno tiska. A ko jo v celotni opremi dobimo v roke, smo je včasih žalostni, da bi jo najraje raztrgali. Sami si mnogokrat ne vemo razlagati, kdaj jo je škrt ošvrknil s svojim dolгим repom in nam kaj zmešal. Zagotavljamo vas, da bomo odslej vsakokrat vse kote preiskali, da ga vendar enkrat "panamo".

ALI STE SE ŽE NAROČILI NA "CVETJE"?

Kdor se misli, ga prosimo, naj to kolikor mogoče kmalu stori, da bomo mogli v domovino sporočiti, koliko naj jih pošiljajo. Za vsacega poseba pisariti in pošiljati naročnino je zelo nerodno. Čakati pa zopet ne kaže, ker imajo tisti, ki so se naročili pravico list dobiti, kakor hitro je iz take dalje mogoče. Želimo in pričakujemo, da se jih bo kmalu še več oglasilo. Naročnino \$1.50 prosimo na upravnštvo naših listov.

NAŠ STRIČEK

Chicago, Ill. — Dragi striček: I wish you a merry Xmas and Happy New Year and I thank you for all you have done for me during this year.

Jaz Vam pošljem moj Xmas prezent, ki bode sveto obhajilo, katero bom sprejel za Vas in za Vaše namene, Your supporter

Joseph Trinko.

Dragi Josef: Me jako veseli, da se me spominjaš. Tudi jaz tebi voščim enako. Hvala za Xmas prezent!

Tvoj striček.

Bradley, Ill. — Dragi striček: — Jaz sem star deset let, sem učenec 5. razreda, po slovensko pa se ne morem dobro pisati, vendar se sem pripravil in Vam voščim vesele praznike božične in veselo novo leto in želim Vam dosti naročnikov za naprej. Dragi striček zdej za krizmes bom šou za vas k kamjunjon in moje sestrice jest vam obljubim da bomo tisto storli če me Bog pusti še tolko časa živet. Pa zdravi Good by

Edward Drašler.

Dragi Eddie: — Kako me veseli, da si se tudi ti oglasil, ko sva že stara znanca še iza počitnic ko si moje fante vodil po Bradley. Mi se te tukaj v Chicagi večkrat spomnimo. Me posebno veseli, da ste tudi ti in tvoje sestrice šli za Xmas za me k svetemu obhajilu. To me je še posebno zveselilo, Bog te blagoslovi, dobri Eddie, pa mama in ata in sestrice lepo pozdravi.

Tvoj striček.

North Chicago, Ill. — Dragi striček: Najprvo vam povem, da sem dobila vaše razglednice ker ste vi mjen poslal se prav lepo zahvalim in vam voščim vesele božične praznike in veselo novo leto in bom šla na sveti dan za vas k svetemu obhajilu. Z Bogom, Dragi striček.

Johanna Setničar.

Draga Jennie: — Kako si ti dobra! Bog te blagoslovi. Hvala lepa za Xmas prezent.

Tvoj striček.

Gilbert, Minn. — Dragi striček: — I am very glad to write you a letter. My father read the piece to me from Ave Maria. I was interested in it so I wrote at once. I am sending you 10c in stamps. On Christmas I am going to Holy Communion for you. I have no more to write. Your unknown friend.

Josie Godich.

Draga Josie: — Hvala lepa! — Upam pa, da boš kmalu znala dovolj slovensko, da mi boš pisala slovensko pismo. Kajne? Try hard!

Tvoj striček.

Bressler, Pa. — Dragi striček: — Voščim vesele božične praznike in veselo novo leto. Jast vam obljubim, da bodem šla božično putro za vas k obhajilu.

Miss Anna E. Petric.

Draga Annie: Hvala ti lepa!

Tvoj striček.

Ely, Minn. — Preljubi naš striček! Jest Mary Spreitzer vam pošljem najprej na krizmas sem šla k svetemu obhajilu za vaše dobre namene in moja sestra Annie in želimo vam iz serca da bi lubi Jezusček uslišal vaše prošne tudi vam povem eno novico de imamo tukej u cerkvi Sv. Anthony new stim hit oh ko bi še imeli vsaj katoliško šolo. Zdaj vam pa vošim vse in zadovoljne Božične praznike Bog daj da bi še dosti let zdravi in veseli sveto glorio peli in kadar bo prišla grenka smert Bog vam dejj sveti raj odprt. Z Bogom striček

Mary Spreitzer.

Dragi Mary in Annie: Obema se lepo zahvalim za Xmas prezent. Enako tudi jaz obema vama voščim! Bog vaju blagoslovi.

Vajin striček.

Ambridge, Pa. Dragi striček: Tukaj pošiljam 50c in pričakujem darila. — Vedno Vaš

Albert Svegel.

Dragi Albert: — Hvala za tvoj dar. Hvala tudi za sveto obhajilo! Upam, da si tudi ti sprejel mojega, katerega sem ti poslal.

Tvoj striček.

Chisholm, Minn. — Vam pošljem Moj Xmas prezent ki bode sveto obhajilo katero bom sprejel za Vas in za Vaše

namene. **Alice and Frank Branchich.**

Draga Alice and dragi Frankie: Hvala lepa obema za Xmas prezent. Bog vaju blagoslovi!

Vaš striček.

Cleveland, O. — Dragi striček: — Jaz hodim v sedmi razred St. Francis šolo. Star sem 11 let. Slovensko pisati in čitati me je mama naučila, ker mi zelo prav pride ker tako rada čitam Ave Maria. — Tudi Mohorjeve knjige rada čitam, ker je moja mama dosmerten ud te družbe in ji je žal, ker od leta 1914 ni dobila nič več knjig in vas vpraša, ako je še veljavno, ker seveda se je moralo nekaj doplačati za nje.

Sedaj Vam pa vošim, da bi se vse Vaše res svete želje in nameni spolnili za božično vošilo. Goodbye

Albina J. Wahčič.

Draga Albina! Hvala za sv. obhajilo! — Mami povej, da dosmrtna naročnina na Mohorjeve knjige še velja, le nekaj je treba od letos dalje še doplačati. Koliko, tega za Ameriko ne vem povedati. Naročniki v starem kraju morajo doplačati letno 2 K, če so plačali dosmrtnine 30 K, 4 K, če so plačali dosmrtnine 80 K. Ko se bodo mama obrnili na družbo po vse zaostale knjige, naj obenem vprašajo, koliko morajo letno še doplačati. Naslov na družbo je sedaj: **Sl. Družba sv. Mohorja**

Prevalje,

Austria, Koroško.

Bog te blagoslovi!

Tvoj striček.

Vandling, Pa. — Dragi striček! — Jaz sem učenec petga razreda publicna sola in ne znam slovensko pisat ko se učimo samo english mama me uciyo doma in hodim tudi h kersankem nauku in se uim katechism in bomo igrali lepa igra se imenuje jelkina vejca in bom sel na vaši namen božični dan svetmu obhajil in jas vas posdravm

Josip Peterlin.

Dragi Josef! — Hvala ti za sv. obhajilo. Le pridno se uči slovensko. Bo

že šlo! Vidiš, to si zapomni, da pišemo v slovenskem angleški "ch" in "sh" s tem, da damo na "s", "z", "c" strehe, č ž š. Drugače pa že jako lepo pišeš. Le kmalu kaj zopet piši.

Tvoj striček,

Ambridge, Pa. — Dragi striček! Jaz sem star 7 let in ne morem spolniti vaše prošnje torej bom pa molil za vas. Vas pozdravim in želim vesele praznike in blagoslov. Z Bogom

William Svegel,

Dragi Willie: — Kako me veseli, da boš molil za me. Vidiš Jezušček silno rad poslušal take "big men", kakor si ti. Pozdravljen!

Tvoj striček,

Ely, Minn. — Dragi striček! Tudi jaz bi rada prišla na vaš kornar jaz sem stara devet let jaz nisem bila še pri svetni obhajilu samo pri spovedi sem se že letos učila in sem se gut naučila potem pa nismo šli jaz mislim da bomo šli za veliko noč pa bom vse eno molila za vas da bi krismus prezent dobila še bol slabo pišem po slovensko še to me je moja mama naučila jaz glajham slovensko pisat in brat sedaj vam vošim veseli božič in srečno novo leto da bi nam še dosti lepega pisali v Ave Maria.

Mary Zbashnik,

Draga Mary! Prav hvaležen sem ti za tvojo molitev, ker vem, da jo je Jezušček rad poslušal. Le pridno se uči slovensko, pa se boš še dobro naučila, ker to pismo si precej dobro napisala. Bog te blagoslovi!

Tvoj striček,

McAllister, Pa. — Dragi striček! — Neznanim Vam, da sem šla za vas k svetem obhajilu na Božični dan. In upam da vam bode ljubi Jezus dal kar imate na srcu ako je njegova sveta volja. Vas lepo pozdravlja

Frances Pustaverh.

Draga Frances! Hvala ti lepa in Bog te blagoslovi!

Tvoj striček,

Chisholm, Minn. — Dragi striček! — Jaz Vam pošiljam moj Xmas prezent ki bode sveto obhajilo katero bom sprejel za Vas na Xmas day.

John Kordish,

Dragi Johnie! Hvala ti lepa in Bog te blagoslovi!

Tvoj striček,

Pittsburgh, Pa. — Dear Rev. Father! I am going to go to Holy Communion on Christmas. — I wish you a merry Christmas and happy New Year 1921. I go to St. Mary's School and am in the sixth grade. Good Bye

Barbara Cvetic,

Draga Barbie! Lepa ti hvala za tvoje sveto obhajilo. Le pridno se uči slovensko, da mi boš tudi slovensko pisala. — Bog te blagoslovi, pa ata lepo pozdravi.

Tvoj striček,

Chicago, Ill. — Dragi striček! Vam vošim vesele Božične praznike in srečno novo leto. — Tudi jast vam bom poslala Christmas present bom šla na sveti dan k svetemu obhajilu za vas. Sedaj Vas lepo pozdravim. Vaša hvaležna

Josephine Bregantič,

Tudi jast vam bom poslala Christmas

Present bom šla na sveti dan k svetemu obhajilu za vas. Vaša hvaležna

Leopolda Bregantič.

Dragi Josephine and Leopoldina: — Hvala Vama lepa in Bog Vaji obe blagoslovi!

Vajin striček,

Aurora, Minn. — Dragi striček! Jaz Vam pošiljam moj Xmas prezent ki bode sveto obhajilo za Vas.

Anna Hodnik,

Draga Annie: Hvala lepa in Bog te blagoslovi!

Tvoj striček,

Joliet, Ill. Dragi striček! Zal mi je da nisem vašega dopisa prej čital v listu Ave Maria upam da nisem prepoznen in tudi jaz rad sprejemem vašo prošnjo in hočem to storiti da bom prejel sveto obhajilo v vašem imenu in molil v ta namen.

John Ažman,

Dragi Johnie! Hvala ti lepa! Prav nič ni prepozno. Vedno potrebujem tvojih molitev — Bog te blagoslovi!

Tvoj striček,

West Allis, Wis. — Dragi striček! — Ja sam stara dvanast let. Učenka sedmoga razreda u Holy Assumption School. Citala sam u Ave Maria vaš list da vi tudi želite en Xmas prezent. Ja vam

rada ustrezem in vam želim da bi vas Jezušček u jaslicah uslišal. Oblubim vam da bodem šla za vas k svetem obhajilu na sam Xmas day. In mojega brata Johna sem prosila da bi tudi šou za vas k svetem obhajilu na sam Xmas day. Rekel je da bo šou rad. On je star 14 let i hodi u 8 razred. Tukaj vam pošilem deset cents za štemps in za ena sveča za vaš. Prosim od Vas Xmas prezent katerega ste obljubili Vas pozdravim in vam želim vesele božične praznike.

Mary Kosarog,

Draga Mary! Kako je to lepo od tebe, da si še svojega ljubega bratca prosila, da je še on poslal tako lep Xmas present. Reci mu, da bi bil jako vesel, ko bi tudi on pisal, če tudi kar po angleško. Bog te blagoslovi!

Tvoj striček,

North Chicago, Ill. — Dragi striček! Najprej vam vošim vesele božične praznike in veselo novo leto. Jaz sem odstrigla list od AveMaria in Vam pišem da bodem šla za vas k svetem obhajilu za božič in za novo leto. Jaz Vam pišem, da sem v petem razred in se rada učim jaz bom zmeram molila in šla

k svetem obhajilu. Naša cerkev je zdaj tako krasna in jaz rada hodim v cerkev. Jaz bodem imela lepa štalca in bodem molila za vas pri moji štalci. Jaz nisem že dolgo Vam pisala ker sem pozabila na vas in zdaj se še le spominjam od vas. Z Bogom dragi striček. Ostanem Vaša

Anna Pustavr,

Draga Annie! Kako me veseli, da si se me zopet spomnila. Tako je prav. Kako sem ti pa hvaležen, ko mi pošiljaš ne samo prezent za Xmas temveč tudi za novo leto. Bog Te blagoslovi in te ohrani, da bi res vedno spomnila, kar v tem pismu obljubuješ.

Tvoj striček,

Calumet, Mich. Dragi striček! This is the first time I am writing to you. And I would like to take a space in your corner. I am twelve years old and am in the seventh grade. I go to Sacred Heart School. I am going to receive Holy Communion on Christmas for you, Father. I hope I will receive a Christmas present from you before Christmas. I wish you a very merry Christmas and a happy New Year.

Your Friend Annie Grahek,

Draga Annie! Kaj ne da se boš učila tudi slovensko, da mi boš kmalu pisala v slovensčini. To bom vesel! Hvala za tvoj prezent. Mojega si gotovo dobila o pravem času. So long, Annie!

Tvoj striček,

So, Chicago, Ill. Dragi striček! Jast vam pošiljam moj Xmas prezent ki bode sveto obhajilo katero bom sprejel za Vas in za Vaše namene na sam Xmas day jast ne znam dobro pisat slovensko jaz sem učenec šole sv. Franciška Saleškega in sem prišel prvič na vaš kornar Vam vošim vesele praznike in srečno in zadovoljno novo leto Vas pozdravljam.

Frank Prijatelj,

Dragi Frankie! Kar pogum! Če boš tako večkrat pisal, kakor si to pismo lepo napisal, pa se boš kmalu še bolje naučil. Hvala ti lepa za tvoj Xmas prezent. Prav lepo pozdravi tvojega dobrega ata in dobro mamo.

Tvoj striček,

Bridgeport, Conn. — Dragi striček! Jaz Vam pošiljam moj Xmas prezent ki bode sveto obhajilo za vas.

Stanislaus Hoge,

Dragi Stanko! Hvala lepa in prav lepo pozdravi vse pri vas in tvojega ljubega Grand pa. Bog te blagoslovi!

Tvoj striček,

Cleveland, O. — Dragi striček! Jaz sem stara 11 let, sem učenka seventh grade St. Vitus School. Naznanjem Vam da smo prav slovesno obhajali praznik Marijin ko nas je bilo do sto deklic sprejetih v Marijino družbo. Povem vam dragi striček da sem bila vesela pa tudi zelo žalostna ker bi bila sprejeta tudi moja sestra Mary pa je umrla nekaj tednov prej. Umrla je 12 novembra 1920 stara 13 let. Bila je bolna samo nekaj dni kako je ona se veselila in komaj čakala da bi bila sprejeta v Marijino družbo. Pa ker je bila dobra in zmeram ljubila Marijo. Kolji-

krat je ona napravila in cvetlice nosila na oltarček Marijin zato jast mislim, da je v nebesih sprejeta med Marijino družbo. Ko je mrtva ležala so prišli vsi otroci sedmega razreda in glasno molili sveti rožni venec in ob pogrebu so ble deklice belo oblečene v bele obleke i č. g. Bombač so imeli lep govor rekli so da je bila ena izmed ta boljših v šoli in da je umrla radi nas otrok za zglet in da bo za nas Boga prosila. Govorili so tako do srca da smo vsi otroci jokali in vsi veliki. Prosim spomnite se moje pokojne sestre v molitvi. Jaz bom pa za Christmas present na Božični dan za vas opravlja sveto obhajilo.

Anna Gornik.

Draga Annie! — Kako me boli, da se Vam je ta nesreča zgodila, da si zgubila ljubljeno sestrico. Lepo je to, da se tolažiš, da je šla k Mariji, kar je gotovo tudi bilo. Vidiš, nekateri otroci so pre-dobri in Marija se za nje boji, da bi jih svet ne pokvaril, jih pa kakor lepo razcvetene lilije natrga in jih dene na svoje srce v nebesih. Tako je naredila s tvojo sestrico. Da, rad se bom spomnil pri sveti maši tvoje sestre. Hvala ti za tvoj Christmas present. Pa prav lepo pozdravi tvojega žalostnega ata in mamó!

Tvoj striček.

Joliet, Ill. Dragi striček! Jaz Vam pošiljam moj Xmas present ki bode sveto obhajilo, katero bom sprejel za Vas in za Vaše namene

Frank Gersich.

Dragi Frankie! Hvala ti lepa in Bog te blagoslovi!

Tvoj striček.

Cleveland, O. Dragi striček! Kar zahtevate od nas malih otrok jast sem učenka 6 Grade a moj bratec Aloysius 4 Grade B. Ko so mama prebrali so nas vse skupaj poklicali in nam povedali kaj striček za krizmus žele da darujete meni sveto obhajilo. Vsi smo rekli mami da bodemo prav gvišno naredili. Jast in moj bratec sva šla. Mojja mala sestrica Frances je še le v 2 Grade C. Ona je rekla jest bi tud rada šla pa sem premajhna pa pošle \$1,00 zjaslice ker družge ne vem. Good bye. I will remain your friend.

Miss Christine akrajšek.

P. S.—I wish you a merry Christmas and happy new year!

Draga Christine! Kako je lepo od tvoje mame. Kako morajo biti dobra in zato kako jih moraš lepo ubogati. Dobra mama je največji božji dar za otroka. Vidiš tak dar ti je Bog dal. Le moli za nje! Prav lepo se vam vsem zahvalim za toliko ljubezen. Kako sem vesel in kako me veseli, ko mi obetaš, da boš ostala moj "good friend". Da, jaz upam, da boš ostala vedno tako dobra in Bog te bo blagoslovil. Prav lepo pozdravi tvojega brata malo sestrico in pa ljubo mamó.

Tvoj striček.

Cleveland, O. Dragi striček! Oprostite da se tudi jast pridružim z drugimi otroci na Vaš kórner sem učenka 5. razreda šole sv. Vida in imam dobra sestra, samo angliško nas učijo

jast se pa doma učim slovensko pisat in brat od mojih ata in mama. Sedaj pa vam želim vsele Božične praznike in veselo srečno novo leto, da bi vam Bog dal še dosti let doživeti. Sedaj pa Vam tudi povem da sem bila pri polnočnici za angela ki je bila jako lepo pobožnost potem sem bila še pri pol deseti sv. maši in som bla za vas pri svetem obhajili da vam podarim za Xmas present ki ste se priporočili v listu Ave Maria in sem prosila ljube-ga Boga, da bi Vam in mojim starišem dodelil ljubega zdravja na tem svetu po smrti pa rajsko nebese. Sedaj vas pa še enkrat pozdravim ljubi striček.

Mary Oblak.

Draga Mary! Hvala ti lepa za tvoj Xmas present. Kako je bilo lepo ko si bila angel. Upam, da boš tudi ostala tako dobra, da boš vedno angel. Bog te blagoslovi!

Tvoj striček.

North Chicago, Ill. Dragi striček! Naj prvo vam povem, da sem šla k svetem obhajilu na sveti dan za vas. In se zahvalim za božično darilo, ker ste ga mi vi poslali in Vam vošim veselo novo leto, da bi imeli veliko novih naročnikov na Ave Maria. Z Bogom, dragi striček.

Jennie Setničar.

Draga Jennie! Hvala ti lepa za tvoj Xmas present. Bog te blagoslovi.

Tvoj striček.

BOŽIČNI DAROVI ZA AVE MARIJO.

1. Frank Koren \$7.00 50c.
2. George Flajnik \$10.00.
3. Po \$5.00 so darovali:

Rt. Rev. škof Jos. Mar. Kudelka, Rt. Rev. škof J. Trobec, Frances Gornik, Ana Petelin, Mrs Pavlich, Mar. Hoge, Hel. Kušar, Jak. Dolenc, Jož. Dobravec, John Zupavčič, Jos. Mihelič.

4. Po \$4.00 so darovali:

Rev. Bonav. Čiček, Milka Šantelj.

5. Po \$2.00 so darovali:

Kristina Zakrajšek, Mar. Otrin, Mrs. Pavlich, Mar. Toplich, M. Pevhne, Mar. Vehovec, Štef. Jenko, Mar. Bulič, Primož Skumavtz, Mat. Kremesec, Mar. Venišnik, John Seitz, John Lamut, A. Gregorič, Rev. Fr. Možir, Mary Berdick, Rev. Jos. Tomšič, John Šiška, Jos. Vidmar, Marko in Ana Bluth, John Pezdertz, Čos. Lesjak, Franciška Bučar, John Cheplak, Frank Cvetič, Ivana Kern, Martin Juričič, Anton Turk.

(Dalje prih.)

IZ KATOLIŠKEGA IN NE-KATOLIŠKEGA SVETA.

Young Men's Christian Association — od papeža obsojena. Ta največja mladeniška organizacija v Ameriki, ki je hotela biti mejkrščanska, to je za mladeniče vseh krščanskih veroizpovedanj, je bila v resnici protikatoliška. To svoje protikatoliško stremljenje je sicer kolikor mogoče skrivala, da bi ne odbila katoliških mladeničev, a popolnoma skriti ga ni bilo mogoče, sicer bi ne mogla delati za svoj tajni namen. Zeto, da po njenih pravilih noben katolik ne sme zavzemati kakega važnejšega mesta v organizaciji, je razsodnim moralo dati misliti. Pa to ni bilo edino, po čemer se je polagoma vedno očitneje kazala njena protikatoliška barva. Na podlagi vsega tega obtežilnega materiala je Rim izrekel svojo sodbo, ki je obsodba. S tem je, oz. moralo bi biti, za vsakega poštenega katoličana zadeva končana. V imenovani organizaciji ni mesta zanj.

Papež o sedanjem svetu. — Sv. oče so v svojem božičnem nagovoru na kardinale dejali, da boleha sedanji svet na peterih boleznih. Te so: Preziranje vsake avtoritete, oblasti. — Sovrašstvo mej brati! — Hrepenenje po zabavah. — Delamrznost. — Zanikanje nadnaravnega namena življenja. Ker je papež vrhovni dušni zdravnik, ki ga vodi duh božji tudi pri njegovih izjavah, ki se ne tičejo naravnost vere, mu smemo verjeti, da je nedvomno bolezen sedanjega sveta prav zadel, kar je prvo za vsacega zdravnika, ki jo hoče tudi ozdraviti. Seve to ni samo zdravnikova reč, ampak tudi bolnikova. Zato pa, če želi težko bolni svet res zdravja, naj posluša svojega skušenega zdravnika in naj se na podlagi njegove dijagnoze, ugotovljenja, začne zdraviti. A kmalu, sicer zna biti prepozno.

Papežev dar jugoslovanskim sirotam. Pač nobena roka se tolikokrat in tako bogato ne odpira revežem, kakor papeževa. Milijoni so se v tem času splošne bede že raztočili v od pomanjkanja izmозgane roke revežev, zlasti sirot, teh najnedolžnejših žrtev vojske. On ne vpraša ali je revež, sirota Italijan ali Nemec ali Slovan, ampak samo če je potreben, če je lačen, če je raztrgan. Zadosti mu je, da to ve. Dasi se mi in Italijani gledamo kot pes in mačka, je zadnje čase daroval za jugoslovanske sirote lepo vsoto 100,000 lir, kar bi zneslo okrog pol mil. kron. Od tega dobijo slovenske sirote 30,000 dinarjev, kar znaša 120,000 K., ki so se že nakazale ljubljanskemu škofijskemu ordinarijatu. Le ta razpisuje za revne otroke do osmega leta 1500 darov po 400 K, 3000 darov pa po 200 K. — Ker se je zadnji čas ena lažnjiva ameriška tetka nekaj obregnila ob papeža, kakor bi mu ne

bilo prav nič mar sirot, bi vprašali, koliko so tisti, ki jih ona zastopa, že razdali takim sirotam, pa če tudi katoliškim? Ne rečem, če iz svojega kaj, ampak iz svojih strankarskih fondov, ki jih rade ali ne rade polnijo žuljave težaške roke? Kajne tetka, ti fondi imajo vse "višje in plemenitejše" namene kot pa lačne sirote podpirati? Saj se razumemo!

Se dva darova sv. Očeta Jugoslovonom. — Komaj se je sprožila misel v jugoslovanski prestolici pozidati potrebno škofijsko cerkev, že so se sv. Oče oglasili z velikodušnim darom 100,000 lir, kar bi zneslo okrog pol milijona kron, prav zadnji čas pa so naše invalide razveselili z 12,000 lirami. Stevilke govore.

Nazaj k materi Cerkvi se je vrnil znani pravoslavni škof v Sarajevu Dr. Letica. Smo radovedni, kako presojajo ta njegov korak tisti zaslepljeni, ki so prevzeli po protestantskih Nemcih žalostno dedščino: Proč od Rima! Najbrž bodo rekli, da so mu je zmešalo.

Božična kolekta za sv. Očeta v čikaški nadškofiji je zanašala nad 126 tisoč tolarjev, kar bi bilo okrog 3 mil. 700 tisoč italijanskih lir, ali 17 in pol mil. jugoslovanskih kron. Lep denar, ki ga bo pa oče sirot na Petrovem sedežu tudi v lepe, plemenite namene obrnil.

O ti blažena verska svoboda! — Komur se še ne cede sline po njej, naj gre na Češko. Kar se tam v imenu verske svobode godi, to prekaša že nekdanje francozsko jakobinstvo. Le par značilnih zgledov: Ko je prišel župnik Svoboda s presv. Rešnjim Telesom na svojo podružnico Solani pri Trebiščih, so ga odpadniki, ki so zasedli to podružnico, napadli, osuvali, mu iztrgali Najsvetejše in je pomandrali. Napad je organiziral učitelj Zyka. Drugi slučaj: V Lhoti Kralovy je šolarček Frantek Kučera srečal učitelja J. Luzuma in ga pozdravil s "Hvaljen Jezus!" Pri tem krščanskem pozdravu je učitelju njegov protikrščanski žolč tako vzkipeval, da je kakor besen udaril šolarčka s palico čez obe nogi s tako silo, da se je palica na tri kose prelomila. Z ročajem ga je pa še dalje bil po glavi. Mati, vboga vdova, je morala s krvjo podplutega otroka peljati k zdravniku, ki je slučaj naznanil oblasti. Tretji slučaj: V Trebiču so šli otroci iz šole. Pri občestnem križu se dečki vstavijo. Ko jih dojdejo deklice, ki so bile nekoliko zadaj, začno vpričo njih pljuvati proti Križanemu in govoriti najgrše stvari. — To so, mislim, zadosti zreli sadovi brez in protiverske vzgoje, ki se zdaj na Češkem v polnem cvetju. In za tako svobodo se ogreva velik del Jugoslovancev to in onstran morja. Češka jim je vzor. Res vzorno ameriško versko svobodo proslavljajo, češko hočejo pa posnemati. Prav podobno kakor krščeni in nekrščeni judje. Zunaj ima napisano: Pri najnižji ceni, znotraj je pa — pri najvišji.

Kaj pa v Jugoslaviji? Zadnje čase se

je zdelo, da hoče Jugoslavija po potih stare Avstrije. Dolgo so zastopniki narodov bivše naše širje domovine zahtevali svoje narodne pravice. Malo pred njenim razsulom so ji še povedali, da bide dvanajsta ura. Ni hotela spoznati dneva svojega obiskanja, zato je šla v razvaline. Tudi pravi zastopniki interesov jugoslovanskih plemen, ki so zahtevali vsak svojo plemensko samostojnost, so dolgo časa pridigali gluhim ušesom srbskih centralistov in slovenskih liberalcev oz. sedanjih demokratov, ki so jih v tem podpirali, seve, da ne iz najboljših namenov. S tem so namreč upali vendar enkrat vrat zaviti toliko sovraženi Slovenski ljudski stranki in na njenem grobu napovedati kulturni boj po češkem vzorcu. Dvanajsta ura je že bila, vsak čas se je bilo bati, da začno sivi oblaki sikati strele in sipati točo revolucije. V tem zadnjem trenutku je Belgrad spoznal dan svojega obiskanja. Za novo leto nam je došlo veselo sporočilo, da je dobila Slovenija in Hrvatska samoupravo. Solnce je zopet posijalo izza oblakov, za koliko časa ne vemo. Nevarnost kulturnega boja, ki je obrnjen proti Cerkvi, je stopila za enkrat v ozadje, dasi še ni popolnoma izključena. Res je Slovenska ljudska stranka najmočnejša v Sloveniji, a če vse druge skupaj stopijo, kakor navadno, kadar gre proti Cerkvi, je nevarnost še vedno tu. Bog daj našim ljudem tam doma prave krščanske zavednosti, pa jim brez dvoma zasijejo lepši časi, kakor so se še nedavno obetali. Le eno je škoda, velika škoda, da zarja lepših dni ni vžela pred koroškim plebiscitom. Seve boljše enkrat ko nikoli.

Dr. Mahnič — umrl. — Ze precej časa je, kar se nam je sporočilo, da ta naša največja zvezda zahaja. Te dni smo pa zvedeli, da je za vedno zašla. Ko je vžela ta naša zvezda danica — to je bilo takrat, ko je s svojim "Rimskim katolikom" započel boj na nož z gnilih liberalizmom — jo je vse pošteno misleče pozdravilo kot zvezdo, nanzanjačo rešenika. Po pravici. Njegov silni duh je imel umsko liberalizem kmalu pod nogami. Ves roj njegovih nasprotnikov je bil kakor mušice proti levu. Zmedeno so jecali, zmerjali in se prav po kranjsko pridušali, ko jih je s svojim vseobsežnim umom zgrabil in brezobzirno rušil nji dozdevno nezavzetne trdnjave. Škoda, po človeško govorjeno, da so ga potisnili doli na malenkostni Krk, četudi kot škofa. On bi bil spadal v Zagreb. Da ni prej ali slej tudi prišel je kriv bivši avstro-ogrski bizantinizem, nesrečnega spomina. Sicer je tudi z otoka Krka, kakor nekaj sv. Janez z otoka Patmos, s preroškim duhom gledal in zasledoval razvoj jugoslovanstva v versko narodnem oziru, dajal smernice in vzgajal delavce, a ni dvoma, da bi bilo njegovo delo v kulturnem središču jugoslovanstva še neprimerno lepše sadove rodilo. — Bolehal je že več let, vendar bi nam morda še ne bil odvzet, ko bi mu ne bila to-

lovajska italijanska roka prikrajšala življenja. Kot jetnika so ga zvičajno odvedli v Rim, odkoder se je vrnil resno bolan, dasi je to kolikor mogoče skrival. Ker le ni več šlo, se je podal v toplice. Na povratku je v Zagrebu smrtno obolet. Mislili smo, da je že zopet okrevaj, ker ni bilo dolgo nobene-ga poročila, kar nam nenadoma pride smrtno obvestilo. Počivaj v miru oče našega katoliškega preporoda in moli za svojo novo domovino, ki si jo tako ljubil, da se v duhu tvojih idej, ki so božje ideje, razvija in zraste v mogočno drevo v čegar senci se bodo vsa njena plemena bratsko razumela.

Houston, Pa. — Pošiljam Vam dva dolarja za veselo božične praznike, da bi Vam jih ljubi Bog dal še mnogo let dočakati. Sporočam Vam, da se mi Vaš letošnji stenski koledar silno dopade. Kadar sem žalostna, pa pogledam to prelepo in vspodbudljivo sliko, pa sem potolažena.

Mary Toplišek,
Houston, Pa.

Iz Ljubljane smo dobili pismo od našega provincijalnega predstojnika, ki nam piše: "Posebno me pa veseli, da s tako vnmemo skrbite za dober tisk s časopisi "Ave Maria" in "Edinost". Mnogo, zelo mnogo s tem dobrega storite mej rojaki, da jih obvarujete pred branjem veri nasprotnih časopisov, ki v slovenski besedi v Ameriki razlivaajo mej rojaki svoj strup. Tudi tukaj pri nas sta ta dva lista zelo priljubljena..." (P. Avguštin Campa, provincijal.)

ZAHVALA.

Iskreno se zahvaljujem Mariji in sveti Ani za zdravje. Darujem v ta namen \$1.50.

C. Korošec.

Forest City, Pa. — Prosim Vas, da priobčite v listu Ave Maria mojo zahvalo Materi Božji in sv. Antonu za zdravje mojega otroka, ki se je bil zelo opekel.

Terezija Grum.

Sheboygan, Wis. — Prosim par vrstic, da se zahvalim Mariji Pomagaj za zdravje.

Mary Perthne.

Bila sem v veliki stiski. Moj sin vojak, je bil tak nevarno operiran, da mi je zdravnik, s katerim sem se posvetovala, povedal, da je zelo redek slučaj, da po taki operaciji kdo ozdravi. V tej stiski sem se zatekla k Mariji in obljubila, ako mi reši sina, \$5.00 v podporo njenega lista "Ave Maria" in javno zahvalo, kar s tem z največjim veseljem izpolnujem.

H. K., Chicago, Ill.

Telephone: Canal 1614

VSTANOVLJENO 1888.

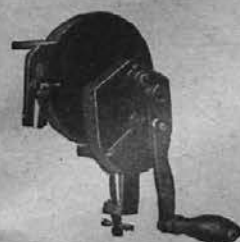
A. M. KAPSA

Slovenecm pripo-
ročam svojo trгови-
no z železnino.

Pošteno blago —
zmerne cene.

2000-2004 Blue Island Ave., Cor. 20th St.
Chicago, Ill

Pridite in prepričajte se!

Severova zdravila vzdržujejo
zdravje v družinah.

Novi Severov Almanah za leto 1921 je
izšel. Dobite ga pri svojem lekarju. Ne
stane nič. Če ga ne dobite, nam pišite in
priložite za 2c poštno znamko.

Varujte svoje otroke

pred vznemirjajočim zimskim kašljem s
tem, da imate v hiši vedno

**SEVERA'S
Cough Balsam**

(preje Severov Balsam za pljuča). Pov-
zroči naglo od pomoč, dela dihanje lažje in
naravno in prepreči razvoj komplikacij.
V dveh merah, 25c in 50c.

Navadni kašelj, ki ni takoj u-
stavljen, lah-
ko povzroči resne bolečine, toda

**SEVERA'S
COLD AND GRIP TABLETS**

(Severovi Tableti proti prehladu in gripi)
so zanesljivi za od pomoč pri prehladu v
kratkem času, odvajajo resne posledice in
preprečijo gripo ali influenco. Po vseh
lekarňah. Cena 30c.

W. F. SEVERA CO.
CEDAR RAPIDS, IOWA

SEIZ BROS.

Priporoča vsem slovenskim
duhovnikom svojo veliko izbi-
ro nabožnih knjig v vseh je-
zikih, vseh cerkvenih potreb-
ščin, kipov, podob, svetinjc
i. t. d.

Priporoča se tudi vsem slo-
venskim društvom ri nakupu
zastav in društvenih znakov.

21 Barclay Street, New York
Telefon, 5985 Barclay.

Katoliški Slovenci zave-
vedajte se svoje dol-
žnosti in podpi-
rajte!

"KATOL. ČASOPISJE."

ZA VSE LJUDI IN ZA SVE SLUČAJE.

Gotovo je, da imam največje prodajalne in najbolj založene z različnim blagom, za
slovenske gospodinje in gospodarje, pa tudi za ženine in neveste, ker imam fino pohištvo
in druge potrebne reči.

PRVE SO GOSPODINJE, katere dobijo pri meni najboljše peči, preproge, linoleum, po-
sodo, vozičke, zibe, blazine, omare in drugo.

GOSPODARJI VEDO, da imam raznih barv, železja, ključavnic, cevi za plin, stekla, korita
in drugo vedno v zalogi.

NOČ IN DAN pa imam otvorjen pogrebni zavod z "AMBULANCAMI". — Trije am-
bulančni in bolniški avtomobili so vedno na razpolago za vsaki čas, za vsako nezgodo
ali bolezen.

Največji pogrebni zavod, v katerem izvršujemo vsa dela v največjo zadovoljnost naroda.

Oba telefona noč in dan:

Bell: Rosedale 1881.

O. S. Princeton 1381.

Anton Grdina, Trgovec in pogrebni
1053 E. 62nd St., Cleveland, O.

S slabim želodcem ni uspeha!

Dr. Orison Swett Marden, sloveči pisatelj pripoveduje: "Možgani do-
be veliko kredita, ki bi ga pravzaprav moral dobiti želodec." In prav ima
Na tisoče ljudi je na svetu, ki se imajo zahvaliti za svoj uspeh v življen-
ju predvsem dobri prebavi. Kdor ima slab želodec in trpi bolečine, ne
more imeti nikdar popolnega uspeha. Najbolj zanesljivo zdravilo za slab
želodec je:

Zlata kolajna

San Francisco
1915

Veliko darilo

Panama 1916

TRINERJEVO AMERISKO ZDRAVILNO GRENKO VINO

Pripravljeno je samo iz grenkih rastlin,
korenin in lubja znane zdravilne vrednosti in
naravnega rdečega vina. Izčisti želodec, odpra-
vi vse snovi iz notranjosti, pospešuje prebavo,
vrne slast in ojači živce in celi sistem. Za za-
prtje, neprebavo, glavobol, omotico, nervoz-
nost, pomanjkanje energije, splošno omemog-
lost, i. t. d.

Trinerjeva Angelika Grenka Tonika

je splošno odvajalno in zelo okusno sredstvo proti slabostim telesnega sistema.

TRINERJEV LINIMENT

je izvrstno zdravilo, zelo močno, toraj uporabno za zunanja zdravila.
Oprostilo te bo revmatizma in trganja. Ako so tvoji udje otrpli, ali imaš
bolečine v hrbtu, ali si kak ud pretegnil ali zvil, za otekline itd., ako si z
njim namažeš utrujene mišice ali noge potem, ko si se iskopal, boš začu-
den čutil blagodejen upljiv.

TRINERJEV ANTIPUTRIN je najboljši čistilec za zunanjo upo-
rabo: Grgranje, izpiranje ust, čiščenje ran, odprtin i. t. d.

V vseh lekarnah.

JOSEPH TRINER COMPANY

1333-1343 S. Ashland Ave, Chicago Ill.